

Cậu Có Thể Tự Mình Khẩu Giao Sao?

Contents

Cậu Có Thể Tự Mình Khẩu Giao Sao?	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2: Tự Khẩu Giao	3
3. Chương 3: (h)	4
4. Chương 4: (h)	6
5. Chương 5: (h)	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	14
11. Chương 11	16
12. Chương 12	18
13. Chương 13	20
14. Chương 14: (hoàn)	21

Cậu Có Thể Tự Mình Khẩu Giao Sao?

Giới thiệu

Couple: Phát tình trung khuyến công x Mạnh miệng thân mềm thụ. Thể loại: đam mỹ, sắc, 18+ Một câu chuyện tình yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-co-the-tu-minh-khau-giao-sao>

1. Chương 1

Lạc Cánh Cánh, nam, từ nhỏ thân thể đã mềm dẻo, nằm úp sấp trên mặt đất, đầu cũng có thể chạm tới mũi chân, cha muốn đưa cậu đi học võ, mẹ lại muốn đưa cậu đi học múa, cậu đều học không vào, lớn rồi lại tự mình học Yoga, làm một huấn luyện viên còn dư thời gian so với nhân viên trong công ty bình thường mà công việc cũng không quá rắc rối, cậu làm việc tại một câu lạc bộ thể hình cùng một nhóm chị gái xinh đẹp.

Diệp Thành, nam, ở ngoài lâu mới được phê chuẩn về nhà nghỉ phép, lại bị chị gái kéo đi làm tài xế chở cô cùng em gái đi dạo phố, cuối cùng còn phải đưa hai người họ tới nơi tập thể hình, mấy chị gái trong câu lạc bộ cố ý đùa Diệp Thành, nói là khách hàng đầu tiên đến có thể miễn phí một buổi học, Diệp Thành mơ mơ màng màng bị tóm vào, nhìn thấy Lạc Cánh Cánh phủ lông xù, hóa trang lên sân khấu. Diệp Thành xoay người hỏi một đám chị em gái, đây là linh vật của mấy cô sao?

Đám chị em cười cười, nói, đúng vậy. Lạc Cánh Cánh lại kéo đầu gối nhìn một cái, hai lỗ tai lắc lư, liếc mắt thấy phía trước là người đàn ông cao 180 cm, bên trong áo là cơ bụng săn chắc, khả năng là không có nhiều người được như vậy. Tỷ lệ ba vòng, thân hình cao ráo, hạ thân size blahblah... Trong lúc nhất thời, liền đến rõ số lượng, một câu cũng không nói ra, Diệp Thành vô cùng có ý tứ, cùng mấy chị gái nói chuyện, nói nhìn cậu ngốc như thế nào. Cậu cười lại có được không?

Lạc Cánh Cánh không cao hướng, khuôn mặt nhỏ xụ xuống, hai khoe môi cong lên, người này bề ngoài nói chuyện như vậy nhưng thực ra trong lòng cũng chẳng để ý. Sau đó Diệp Thành bị chị gái đánh một cái, nói không được bắt nạt thầy Lạc của bọn họ.

Sau này mới biết được ai bắt nạt ai.

Lạc Cánh Cánh một tiết học này dạy cho Diệp Thành cùng mấy chị gái một số động tác khó, đem tứ chi Diệp Thành trói lại giống như cái nơ bướm, ở trên cao nhìn xuống còn giẫm nơi này đá nơi kia, nói động tác của hắn không đúng, nói hắn là cái côn trùng đuột, giống như dây giày căng hai đầu, nhóm mấy chị gái cười đến đau bụng. Diệp Thành ở trước mặt mấy cô gái mất hết mặt mũi, quỳ trên mặt đất nhìn con gối màu nâu nhạt, trong lòng tự nhủ, cái thằng ngốc này, là cố ý. Tôi không mềm mại được, cậu dám làm gì tôi.

Cũng may lời nói đến miệng còn nuốt xuống được, Diệp Thành tốt xấu gì cũng là một người đàn ông. Ai biết Lạc Cánh Cánh nghe được lời hắn nói, cong lưng ở bên tai hắn nói nhỏ, mềm mại cũng tốt lắm, có thể tự mình khẩu giao cho mình được.

Diệp Thành trừng mắt một cái, hận không thể đập chết người này. Lạc Cánh Cánh vừa cười vừa tuyên bố, tan học.

Lạc Cánh Cánh đi vào phòng thay quần áo, dự định bây giờ sẽ về nhà, đột nhiên nghe thấy cửa phòng mở, áo ngủ lộ ra một nửa, lộ ra đường cong sống lưng nhu hòa, tầm mắt mơ hồ có thể thấy được chiếc cổ trắng nõn cùng cái đuôi vểnh lên ở trong khe môn. Diệp Thành sững sốt trong chốc lát, thầm nghĩ, thằng ngốc này này so với con gái đường cong còn mềm mại hơn. Thằng ngốc nào đó mở miệng hỏi, Diệp tiên sinh, có chuyện gì vậy? Diệp Thành thường ngày mồm mép nhanh nhẹn nhưng hiện tại lại không thể nói được gì, co quắp, ấp úng nửa ngày mới hỏi, vừa rồi cậu nói là sự thật sao?

Lạc Cánh Cánh suy nghĩ một lát, nuốt nửa thì trợn trắng mắt, cúi đầu tiếp tục kéo khóa áo, một bên nhẹ nhàng, băng quơ nói, đúng vậy, tôi tự giải quyết đều không cần dùng tay đây là khoác lác.

Diệp Thành bước tới một bước, ân cần giúp cậu kéo khóa xuống, Lạc Cánh Cánh vừa quay đầu thì thấy đôi phương, nhất thời không nói được gì. Kết quả lại nói một câu làm cậu rất muốn kêu lên, anh bị điên à.

Diệp Thành ngại ngùng nhìn Lạc Cánh Cánh, rất chân thành mà nói, cậu làm mẫu cho tôi xem được không thầy giáo?

Lạc Cánh Cánh đương nhiên là mặc kệ, lão tử bán nghệ không bán thân cũng không bán ảnh sex mà cũng không diễn JAV, cởi quần áo ra cũng không được. Diệp Thành cứng mềm đều nói, cuối cùng nói rằng, tôi với cậu cực đi, cậu có thể làm tôi liền cho cậu một trăm. Lạc Cánh Cánh nói, anh đổi một bát cơm lấy một mâm cơm à. Diệp Thành nói, tôi cầm một bát cơm để xin cậu thức ăn, cậu là một thầy giáo rộng lượng mà. Lạc Cánh Cánh ngấm lại nói, anh là ăn xin sao? Diệp Thành ngại ngùng, không nói thẳng, năm trăm được không, đừng nói là năm mươi người ăn mày, năm mươi người ăn mày cũng có thể tạo thành một đội ngũ chiến đấu, không thể khinh thường. Lạc Cánh Cánh nhìn hắn một cái, nói anh nhiều tiền như thế thì tìm một tên đàn ông khác khẩu giao cho mình đi, cũng có thể đi tìm mấy em gái, dùng lời lẽ thuyết phục này dụ dỗ họ đi. Diệp Thành đỏ mặt, nói, tôi gặp con gái sẽ then thùng đến già mà nói nhảm, con gái liền hiểu nhảm tôi là loại cầm thú, không dám đến gần. Lạc Cánh Cánh nói, tôi mới quen cũng hiểu được anh chính là lưu manh. Vừa rồi không phải nói chuyện với mấy chị em gái rất tốt hay sao? Diệp Thành nói, cùng một cô gái nói chuyện, tôi không mở miệng được. Lạc Cánh Cánh nói, anh đây là mệnh đại phú đại quý (ở đây em thụ muốn nói là, anh công mệnh giàu có nên cưới nhiều vợ, không cưới được một vợ [ý là chỉ anh công chỉ có thể nói chuyện được với nhiều con gái cùng lúc]). Diệp Thành nói, cậu có làm được không, chính tôi cũng thấy tò mò. Cuối cùng lại bổ sung thêm, còn có thể được tiền mà.

Lạc Cánh Cánh nhìn cổ tay mình bị hắn nắm chặt, trong lòng tự nhủ, hắn là người có tiền không có chỗ

tiêu, lại còn không có em gái nào giúp hần tiêu tiền, chính mình vừa lúc muốn kiếm tiền mua nhà, ngu sao không làm. Nuốt một ngụm nước bọt nói, một vạn, có được hay không?

Diệp Thành đáp ứng, Lạc Cánh Cánh thành công lấy tiền của hần.

Lạc Cánh Cánh vui vẻ, mặc quần áo vào nói, đi, tới nhà tôi.

2. Chương 2: Tự Khẩu Giao

Diệp Thành thuê xe, thành công đẩy chị gái cùng em gái mình lên xe về nhà, còn mình theo Lạc Cánh Cánh về tiểu khu cậu thuê, là một tiểu khu cũ, cách cậu lạc bộ không xa. Tới nhà, Lạc Cánh Cánh cũng không đề phòng hần, Diệp Thành tùy tiện ngồi xuống, cậu rót cho hần một chén trà sau đó đi tắm. Nhà cậu xung quanh chỉ có bốn bức tường, tiền thuê nhà cũng không cao lắm, đem thảm trải sàn nhà cậu mang ra trải xuống ổ chó nhà Diệp Thành chắc cũng không đủ độ bóng. Diệp Thành nhìn xung quanh, nhà gồm hai phòng, lại sạch sẽ, giống như bộ dáng xinh đẹp của Lạc Cánh Cánh. Hần yên lặng ngồi trên ghế salon, bên cạnh là một bộ đồ gấu được gấp gọn gàng.

Một lúc lâu sau, Lạc Cánh Cánh quần khăn tắm lông lẻo, tóc còn dính nước, đi ra khỏi phòng tắm, ngồi bên người Diệp Thành, hỏi, anh là trai thẳng phải không? Chờ một lúc buồn nôn cũng đừng trách tôi, còn phải quét sạch sẽ, sau đó đem tiền trả cho tôi.

Diệp Thành không trả lời, ánh mắt ở trên ngực của Lạc Cánh Cánh mà nhìn nửa ngày, nuốt nước miếng hỏi, cậu là đồng chí? Lạc Cánh Cánh mắt không có tiêu cự nhìn về phía trước. Ngoài mặt nói, tôi là đồng chí từ lúc nhỏ. Thế nào, đồng chí Diệp Thành, chúng ta bắt đầu đi. Trong lòng lại nhủ, nhanh lên tôi còn đi ngủ.

Gương mặt Diệp Thành co quắp, khuôn mặt nhất thời đỏ lên, cậu không cần vội, tôi cũng không vội trở về. Lạc Cánh Cánh vừa đứng lên vừa nói, tới phòng ngủ đi.

Lạc Cánh Cánh đưa một cái ghế dựa cho Diệp Thành ngồi, Diệp Thành khoát tay, nếu cương thì tôi đứng tại chỗ xử cũng được. Lạc Cánh Cánh vui vẻ nói, anh chẳng lẽ không có kinh nghiệm. Diệp Thành lập tức phản bác nói, đương nhiên là có nhưng mà cùng con trai thì không có. Lạc Cánh Cánh cười một tiếng, nói được anh hảo hảo thưởng thức đi, dùng một vạn mua vui, phải xem cho kĩ.

Lạc Cánh Cánh leo lên giường đôi, mông đùi trắng nõn lộ ra trước mắt Diệp Thành, hần tựa lưng vào giá sách. Lạc Cánh Cánh khẽ đảo ở phía sau, hai chân chậm rãi đặt lên đầu mình, cơ bắp ở đùi kéo giãn ra, động tác kèm theo chút vũ đạo, phiền tình làm cho nhiệt độ trong người Diệp Thành tăng lên. Đây là chiến thuật kéo dài của Lạc Cánh Cánh, việc này cậu làm một lần, sau đó bị chính tinh dịch của mình bắn cho đầy mặt, cảm giác vô cùng sáng khoái, cảm giác mình còn đặc biệt hơn cả Joseph. Cậu cũng không biết mình có làm tốt hay không nữa.

Nhìn dáng vẻ hưởng thụ của Diệp Thành ở dưới giường, Lạc Cánh Cánh xoa hai bờ mông của mình, vật giữa đùi đã ngẩng lên, cả người cậu cong thành hình cung cực lớn, cậu bày ra bộ dáng tự nhiên, làm cho người ta cảm thấy không quá đột ngột, Lạc Cánh Cánh một tay vuốt ve túi trứng, một tay nắm lấy côn thịt, cầm quy đầu hồng nhạt, đẩy ra màng dính hồng phấn. Cậu khép hờ mắt, dùng đầu lưỡi tinh tế tự đùa giỡn quy đầu của mình, một bên phát ra tiếng rên nhỏ nhỏ.

Lạc Cánh Cánh thân thể không lớn, bộ dáng vừa phải, nhan sắc cũng không nổi bật, Diệp Thành nhìn đến xuất thần, con người đồng tính trước mặt không chỉ làm hần không ghét bỏ mà còn làm hần sinh ra chút yêu thích, suy nghĩ này khiến hần cả khinh. Lạc Cánh Cánh nhìn động tác của Diệp Thành, không rời mắt.

Lạc Cánh Cánh mở ra cánh môi đẹp đẽ, ngậm lấy đỉnh quy đầu, tiện đà nuốt xuống phía dưới. Diệp Thành đối diện Lạc Cánh Cánh, nhìn côn thịt trơn bóng, hồng nhạt, hơi cương lên bị miệng nhỏ mút vào, mà người ngậm lấy côn thịt chính là chủ nhân của nó, điểm này khiến hần cảm thấy vô cùng yêu nghiệt dâm loạn.

Gương mặt thanh tú đỏ ửng, mí mắt rủ xuống, che dấu đi sự động tình. Bờ môi trắng nõn theo sự vận động của chủ nhân mà lên xuống, tiểu huyết bên trong lúc ẩn lúc hiện, càng làm cho người ta yêu thích không thôi. Tiểu huyết dao động theo biên độ nhỏ, khi thì mở ra khi thì đóng vào, giống như là miệng nhỏ đang cầu hoan.

Côn thịt chảy ra chất nhầy, tiếng thở dốc của Lạc Cánh Cánh ngày càng nặng nề, nhả mảy cố gắng phun ra nuốt vào hạ thân của chính mình, làm cho Diệp Thành miệng khô lưỡi khô, hắt gờ một cục áo sơ mi của mình ra. Lạc Cánh Cánh gắt gao nắm chặt bắp đùi của mình, đem côn thịt đẩy mạnh vào trong miệng, trên làn da trắng nõn lưu lại vết tích màu đỏ, càng thêm phiền tình.

Tần suất ra vào nhanh hơn, cổ họng Lạc Cánh Cánh thỏa mãn phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn, tiếng nước vang lên, túi trứng theo động tác của côn thịt mà run lên. Phần eo theo động tác phun ra nuốt vào của cậu mà co rút, ở trên giường bộ dáng vặn vẹo của cậu có điểm ý loạn tình mê, ý tứ hờn dỗi. Hai gò má Lạc Cánh Cánh rịn ra một tầng mồ hôi, côn thịt xâm nhập không theo hình dáng nhất định, bộ dáng dâm mỹ kia làm hạ thân Diệp Thành nóng lên.

Lạc Cánh Cánh bị côn thịt của mình đâm đến quai hàm đau nhức, nhưng hạ thân phía dưới nhấc cậu không được dừng lại, tiếp tục động tác phun ra nuốt vào, nước mắt vì tình dục dâng cao mà tràn ra khóe mắt, cậu hừ một tiếng cơ hồ thể hiện lên ý tứ đáng thương.

Lại một phen kịch liệt trừu sáp, Lạc Cánh Cánh run thất lực lên, rời miệng khỏi côn thịt của mình, trong nháy mắt buông eo ra, không nhịn được cao giọng rên rỉ, côn thịt thỉnh thoảng lại phun ra tinh dịch, bắn vào mặt, cổ, bụng của cậu, miệng nhỏ vì ngậm côn thịt mà đỏ lên, dính nước trong suốt, khóe miệng còn lưu lại phần dịch trắng mà phân thân bắn ra, áo tắm mở rộng, tinh dịch trắng sữa theo sự co rút của cậu mà chậm rãi bắn ra, khuôn ngực phập phồng, đầu vú đỏ thắm đã đứng lên, vì dính dịch trắng mà hiện ra vẻ dâm loạn phiền tình.

Phân thân mềm mại nằm ở giữa hai chân cậu, đầu ngón tay phiếm hồng của Lạc Cánh Cánh di chuyển xuống dưới côn thịt, mắt nhìn theo tinh dịch vẫn đang còn chảy ra.

Lạc Cánh Cánh bất tỉnh, khoái cảm qua đi, cậu ở phục hồi lại tinh thần, cũng may còn nhớ có người đang nhìn mình, cậu ngẩng đầu nhìn lên, đã không còn sức để trợn mắt, vô lực nói, đồng chí Diệp Thành, trò vui xong rồi, anh muốn phá lều thì phải trả thêm tiền.

3. Chương 3: (h)

Diệp Thành thở hổn hển một cái, bước tới trước giường, nghiêng người đè Lạc Cánh Cánh xuống dưới thân, động tác vô cùng chậm chạp dường như không biết bước tiếp theo nên làm cái gì, hơi thở nóng bỏng của Lạc Cánh Cánh phả đầy mặt hắn, Lạc Cánh Cánh bị hắn đè xuống, hạ thân cương lên, ngẩng đầu nhìn người con trai trước mặt, thấy đối phương giống như một con cún lớn đang úy khuất.

Lạc Cánh Cánh nâng tay vỗ vỗ môi hắn, thở dài nói, quai hàm tôi đều đau nhức. Đứng lên đi, tôi dùng tay giúp anh. Diệp Thành đứng dậy, hai ba lần đã đem dây lưng của tây trang cùng quần lót cởi xuống, phân thân ở trước mặt Lạc Cánh Cánh ngạo nghễ đứng lên. Lạc Cánh Cánh nuốt nước miếng, thầm nói, size này so với kích thước vật chạy bằng điện trong tủ đầu giường của cậu còn lớn hơn.

Lạc Cánh Cánh biết khách hàng chính là Thượng Đế, đẩy Diệp Thành ngã trên giường, còn mình thì ngồi quỳ ở giường, một tay cao thấp vuốt ve côn thịt thô to của Diệp Thành, một tay kia vuốt ve hai cái túi trứng. Diệp Thành thỏa mãn, lẩm bẩm một tiếng, Lạc Cánh Cánh không ngừng cố gắng. Kết quả, Lạc Cánh Cánh tay đau nhức mà hắn còn không ra. Lạc Cánh Cánh tức giận nói, anh như thế nào còn không bắn ra, muốn tôi tiếp tục sao? Bộ dáng Diệp Thành cũng rất cảm tức, người này không nặng không nhẹ tính toán cái méo gì? Ông đây không phải sớm tiết ra rồi sao?

Lạc Cánh Cánh nghi ngờ kỹ thuật của mình, liền nói, vậy anh muốn thế nào mới có thể bắn ra? Diệp Thành nói, con trai như các người làm tình thế nào? Lạc Cánh Cánh nói, ở trên người con gái làm thế nào? Diệp

Thành nói, đừng tranh cãi với tôi, tôi dè em. Lạc Cánh Cánh nói, không biết sao còn hỏi. Diệp Thành thở hổn hển, trừng mắt nhìn Lạc Cánh Cánh, Lạc Cánh Cánh khoát tay nói, không đùa anh, anh muốn thượng thật sao? Diệp Thành lo lắng gật gật đầu.

Lạc Cánh Cánh làm bộ không tình nguyện, thở dài, bò đến tủ đầu giường lấy ra chất bôi trơn, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Lạc Cánh Cánh bôi chất bôi trơn lên tiểu tướng quân của Diệp Thành, nói cho hắn biết, trước tiên đừng động, không có kinh nghiệm sẽ làm tôi đau đớn đem đại gia hỏa của anh bẻ gãy cũng đừng trách tôi. Diệp Thành giống như con cún ngoan ngoãn nằm xuống, dương vật ở cái đuôi dựng thẳng lên.

Lạc Cánh Cánh dùng nửa bình chất bôi trơn, đem hai người bôi đủ trơn mới ngồi xuống côn thịt của Diệp Thành, Diệp Thành khầu khí tê dại, nhìn Lạc Cánh Cánh cúi đầu thở dốc, còn côn thịt của mình chậm rãi xâm nhập vào cơ thể đối phương, cảm thấy đầu óc ong ong, sau khi phản ứng lại liền thẳng lưng đem dương vật đâm một cái vào đũng đạo. Lạc Cánh Cánh ngẩng đầu lên, sợ hãi kêu một tiếng, Diệp Thành cảm thấy phân thân của mình đang bị nơi chật chội bao quanh, thỏa mãn kêu một tiếng, bắt đầu cao thấp cử động. Lạc Cánh Cánh thở gấp, chậm một chút, dừng....dừng động, A! Đợi lát nữa tôi còn....A! A!

Đứng đạo bị dầu bôi trơn làm ướt, tiếng nước vang khắp nơi, mỗi lần hạ thân Diệp Thành đâm vào, cánh mỏng mềm mượt của Lạc Cánh Cánh đều vang lên âm thanh va chạm “Ba ba”. Diệp Thành cảm thấy sáng khoái không thôi, Lạc Cánh Cánh ngăn cản không được, đứng dậy muốn nâng hông thoát khỏi côn thịt, bị Diệp Thành một phen nắm lấy eo, hung hăng đặt trở về, khiến cho Lạc Cánh Cánh sợ hãi kêu một tiếng, hô hấp đã sớm loạn, xin hắn tha đều biến thành tiếng rên rỉ.

Diệp Thành cảm thấy động tác này không đủ thỏa mãn, liền đứng dậy, đem Lạc Cánh Cánh đẩy ngã trên giường, phân thân ở trong cơ thể Lạc Cánh Cánh, hai tay giơ lên đem hai chân Lạc Cánh Cánh để lên vai, quỳ gối trên giường bắt đầu hung mãnh xâm chiếm. Lạc Cánh Cánh bị chọc đến điểm mẫn cảm, tiếng rên rỉ đều không theo kịp tần suất trườn động, một tiếng chưa ra khỏi miệng đã bị đâm. Diệp Thành đưa ra hai tay, thô bạo vuốt ve ngực cùng thắt lưng Lạc Cánh Cánh, cọt cọt tinh dịch chưa khô, cuối cùng lại kẹp lấy đầu vú của cậu, Lạc Cánh Cánh run lên, kẹp chặt hạ thể. Diệp Thành cúi xuống, hai tay chống bên đầu của Lạc Cánh Cánh, đem hai chân cậu áp đến ngực, nói, cực cực, hiện tại ai đang ở trong thân thể em, làm em sung sướng? Lạc Cánh Cánh nhăn mày, mặt mũi đỏ bừng, rên rỉ nói, anh...anh đâm vào em..A, ồ, ồ, không thể được nữa...

Diệp Thành đem Lạc Cánh Cánh ngồi dậy, gắt gao ôm chặt cậu vào ngực, hai chân Lạc Cánh Cánh còn đang khoắc trên vai hắn, bị hắn ôm chặt không bỏ xuống được. Cả người cậu bị hai cánh tay lớn của hắn ôm chặt cũng không thoát ra được. Lạc Cánh Cánh đưa tay đẩy hắn ra, Diệp Thành không đợi cậu lên tiếng lại bắt đầu vừa trườn sát vừa nói, ngoan, anh đây sẽ cho em thử. Đôi mắt phiếm hồng của Lạc Cánh Cánh liếc nhìn Diệp Thành một cái. Diệp Thành bị ánh mắt của cậu câu dẫn, hạ thân xiết chặt, ghì lại lực đâm ở dưới. Lạc Cánh Cánh bị đâm đến mù mịt, cuống quýt ôm lấy gáy Diệp Thành, đau khổ nửa ngày, tiếng rên rỉ kèm theo tiếng khóc nức nở, hạ thân lại ngẩng lên, chen giữa bụng hai người. Hậu huyệt bị vật vừa thô vừa nóng đâm vào, khoái cảm giống như dòng điện chạy toàn thân, hai chân Diệp Thành ở phía sau nâng lên, một bên nhìn không được kêu lên, ồ, ồ, nóng quá.

Chất bôi trơn bên trong cửa huyệt nổi lên bọt, tiếng nước chắc chắc phát ra không dứt. Diệp Thành cắn mút bên trong hai chân trắng nõn của Lạc Cánh Cánh, hàm hồ nói, thầy Lạc, thầy quá tuyệt vời, thân thể so với con gái còn mềm dẻo hơn, lỗ nhỏ so với con gái cũng ướt nhanh hơn.

Đến cao trào, Diệp Thành một phen ôm lấy đầu Lạc Cánh Cánh, cắn cắn đôi môi của cậu, đem đầu lưỡi luồn vào khoang miệng đối phương, liếm láp, khuấy động. Lạc Cánh Cánh kêu to ô ô, bị bắt hé miệng tiếp nhận động tác đối phương, nước bọt không kịp nuốt từ khóe miệng chảy xuống.

Sau một hồi kịch liệt, Diệp Thành đem hạ thân của mình hung hăng tiến vào lỗ nhỏ của Lạc Cánh Cánh, đem tinh hoa nóng bỏng phun ở bên trong. Lạc Cánh Cánh bị cảm giác nóng cháy ở trong cơ thể kích thích đến co rút, run run bắn ra tinh dịch trắng đục.

Diệp Thành đem Lạc Cánh Cánh thả xuống giường, nằm xuống bên cạnh cậu, hai người thở hổn hển một lúc lâu, Lạc Cánh Cánh thì thảo nói câu, tôi thảo.

Diệp Thành quay đầu lại nhìn cậu, rõ ràng tôi thao em.

Lạc Cánh Cánh trừng mắt nhìn hấn một cái, nói, được rồi, chuyện vui cũng đã xem đủ, diễn tiếp thì tôi không có sức, anh về đi, đừng mua phiếu giống như chia phòng.

Diệp Thành nắm lấy cằm Lạc Cánh Cánh cắn một cái, đứng lên nói, tôi mua vé tháng, còn mua tận năm phiếu, vinh dự làm hội viên VIP đầu tiên.

Lạc Cánh Cánh đẩy tay Diệp Thành ra, Diệp Thành cũng không giận, nói tôi giúp cậu tắm rửa. Lạc Cánh Cánh nói, tùy anh. Diệp Thành vui vẻ đỡ Lạc Cánh Cánh khập khiễng tới phòng tắm, hỏi, em vì sao lại mặc quần áo con gấu đi day. Lạc Cánh Cánh nói, nữ học viên không yên lòng với huấn luyện viên nam, mặc vào giống như đứa trẻ đang nhảy bài tập thể dục nhịp điệu, hơn nữa mấy cô sinh viên còn bảo cái này là bán manh...

Diệp Thành cười nói, lần sau em mặc quần áo con gấu này cho tôi xem, Lạc Cánh Cánh nói, anh muốn học kỹ thuật khẩu giao, tôi cũng đã đáp ứng, Diệp Thành nhìn mặt cậu, thở dài một ngụm nói, hai ta không phải rất hợp sao, lưu lại đại nhục bổng này xem như để thỏa mãn em đi...

4. Chương 4: (h)

Lạc Cánh Cánh đi vào phòng tắm, nói, được, Tiểu Thành Tử, người lui ra để trẫm tự tắm rửa thay quần áo đã. Diệp Thành nói, đi đâu, tôi là công dân tốt, không vứt rác bừa bãi, đương nhiên có rác thì cũng phải tự mình dọn dẹp (ý ảnh nói là phải tự mình tắm rửa cho bé thụ). Lạc Cánh Cánh không có sức cùng hấn cái nhau, nói hấn cút đi, lão tử không muốn phải nhờ cậu người khác. Mới vừa rồi từ phòng ngủ đến phòng tắm cậu vẫn nhịn, hậu huyệt bị tinh dịch của Diệp Thành lấp đầy vô cùng khó chịu, hấn cũng không tự giác bắn bên ngoài, dẫn tới càng nhiều tinh dịch thuận theo bắp đùi chảy xuống. Diệp Thành trong nhảy mắt ngẩng đầu lên, không nói hai lời tiến đến ôm Lạc Cánh Cánh, để tôi vào một lần nữa, sau đó tôi tẩy sạch cho em. Lạc Cánh Cánh cho hấn một cái cùi chỏ, nói, tự tôi làm, rửa sạch sớm ngủ sớm.

Diệp Thành một phen nghịch ngợm, cầm vật của mình hướng trên mông Lạc Cánh Cánh mà cọ, một tay kia xoa xoa phần thân mềm nhũn của Lạc Cánh Cánh, vuốt ve quy đầu mẫn cảm, ngẫu nhiên còn nặn nặn hai viên tiểu thịt tròn. Lạc Cánh Cánh bị hấn làm cho đứng không vững, thở gấp nói, anh hóa ra cũng là người có kinh nghiệm phong phú.

Diệp Thành vuốt ve đầu vú Lạc Cánh Cánh, hai hạt đậu trên ngực bị hấn vuốt ve đến đứng thẳng lên, Lạc Cánh Cánh nuốt nước bọt, nhẹ nhàng a một tiếng, nhẹ nhàng kháng nghị, ủa...a, ha, đừng đụng vào nơi đó...ừm...

Còn thịt Diệp Thành nhanh chóng đứng thẳng, đâm vào hai bên đùi Lạc Cánh Cánh. Diệp Thành ôm Lạc Cánh Cánh, để cậu chống hai tay lên vách tường trên phòng tắm, còn tay mình tiến xuống hậu huyệt, bên trong tiểu huyệt màu da nộn hồng, nhẹ nhàng đóng mở, bên trong tinh dịch trắng đục cùng chất bôi trơn hiện ra lấp lánh, đâm mĩ vô cùng.

Diệp Thành hít một ngụm khí, thẳng lưng nhắm ngay lỗ nhỏ hấn thích, đem thân thể đang căng trướng của mình chậm rãi đi vào. Lạc Cánh Cánh thở dốc một tiếng, thắt lưng khẽ run, mông vênh cao lên.

Từ góc độ của Diệp Thành có thể thấy được hai núm nhỏ trước ngực cậu cùng đường cong mềm mại. Hai tay Diệp Thành nắm chặt vòng eo của Lạc Cánh Cánh, nhanh chóng trườn sát, mới vừa rồi bắn tinh dịch ở bên trong lỗ nhỏ của cậu, huyệt khẩu vẫn còn vô cùng ướt át, âm mao đen nhánh của Diệp Thành cũng bị thấm ướt, toàn bộ mông của Lạc Cánh Cánh đều bị ướt, phần thân cùng túi trứng đánh vào vang lên âm thành ba ba, trong không gian nhỏ hẹp của phòng tắm hiện lên vô số tình sắc.

Diệp Thành mỗi lần rút ra sau đó lại đâm sâu vào, mỗi lần đều đâm đến điểm mẫn cảm của Lạc Cánh Cánh, hấn rút ra huyệt khẩu lại co rút lại, sau đó dừng đạo một lần nữa mở ra, Lạc Cánh Cánh thống khổ, dựa

đầu vào tường gạch men, khó nhìn rên rỉ, a..ân..a! Đứng như vậy, dùng sức.... Toàn thân Diệp Thành run run, trên lưng phủ một tầng mồ hôi, hiện ra tia động tình.

Diệp Thành cúi người xuống, thuận theo đường con sống lưng của Lạc Cánh Cánh, liếm từ dưới liếm lên. Lạc Cánh Cánh run vô cùng, thanh âm khàn khàn kêu lên, dưới thân gắng gượng theo động tác trườn sát của Diệp Thành mà di chuyển, ở đỉnh tràn ra vài giọt dịch trắng. Diệp Thành mút mát sau gáy của Lạc Cánh Cánh, đầu lưỡi quét xuống da thịt, hai tay xuyên tới đằng trước dùng sức vuốt ve đầu nhĩ. Lạc Cánh Cánh rên rỉ, liên tục thở dốc cầu xin tha thứ. a.Ha.a..! Đứng động nơi đó...Ai...ân...

Lạc Cánh Cánh vận vẹo thân mình muốn thoát khỏi sự âu yếm bá đạo của Diệp Thành, Diệp Thành vô cùng bướng bỉnh, ở một bên tai Lạc Cánh Cánh nói câu sắc tình, núp vú thầy Lạc bị tôi sờ lớn như vậy, có phải hay không có thể chảy sữa...

Lạc Cánh Cánh bị lời nói lưu manh xấu hổ của hắn thiêu cháy, hạ thân bất giác căng thẳng. Diệp Thành thét lớn một tiếng, dùng sức xoa nắn một bên đầu vú của cậu, cắn lỗ tai cậu, không ngoan, còn thịt của chồng thao em, ăn không no sao?

Vành tai Lạc Cánh Cánh đỏ ửng, trừng mắt liếc nhìn Diệp Thành một cái, mắng con mẹ anh... Diệp Thành thuận thể cắn môi cậu, mút vào, đầu lưỡi tinh tế liếm lộng, cổ họng Lạc Cánh Cánh rên rỉ làm cho phân thân Diệp Thành cứng thêm một vòng, hạ thân bắt đầu trườn sát không có quy luật. Lạc Cánh Cánh thật vất vả, bị hắn buông miệng lưỡi đùa cợt, lại bị một trận công kích, liên tục thở gấp xin tha.A...!A...Ai! Ân, a... Anh chậm một chút..Em... ưm... muốn hỏng rồi..ô..

Lạc Cánh Cánh không đứng vững, hạ thể nóng bỏng của nam nhân phía sau nhanh chóng ra vào, đảo đến thành ruột, vô cùng khó chịu. Lạc Cánh Cánh nâng mông hướng lên, Diệp Thành không nhìn được, một phen tách cánh mông Lạc Cánh Cánh ra, xem tiểu huyết bị còn thịt hung hăng đâm vào, cửa huyết dính đầy dịch trắng, trườn sát khiến hậu huyết phun ra nuốt vào. Mỗi lần đâm đến điểm mẫn cảm, Lạc Cánh Cánh sẽ phát ra âm thanh phiến tình, toàn thân run run, khép chặt tiểu huyết.

Diệp Thành một tay nắm chặt chân Lạc Cánh Cánh nâng cao lên, một tay ôm lấy thắt lưng cậu, đem cậu tựa vào lồng ngực mình, còn thịt bên dưới trườn sát đỉnh lộng. Bắp đùi Lạc Cánh Cánh run run, hai tay tự mình vuốt ve núp vú đồ thăm trước ngực, thân thể tiếp nhận sự đâm rút của Diệp Thành, cao thấp kích thích, một thân phiếm hồng lác lác theo động tác của hắn, tinh dịch dính loạn xạ trên người cậu. Lạc Cánh Cánh tựa vào bả vai Diệp Thành thở dốc giống như cá mắc cạn, khóe mắt chảy nước mắt, hai gò má hồng hồng. Trong cơ thể, dục vọng đã lên tới cao trào, Lạc Cánh Cánh một bên ôm lấy gáy Diệp Thành, một bên vong tình, cao thấp rên rỉ..A...Thật thoải mái...Nơi đó...Nhanh...nhanh lên đâm em..a! Làm cho em đi ra đi...Ha...A

Diệp Thành đem Lạc Cánh Cánh lùi lại mấy bước, ngồi xuống bồn cầu, hai tay kéo đùi cậu ra, dưới thân bắt đầu trườn sát, đâm rút lỗ nhỏ ướt nhẹp của Lạc Cánh Cánh, tiếng nước cùng tiếng thân thể va chạm vang lên không dứt, Lạc Cánh Cánh mở rộng hai chân, ngón chân co rút bởi khoái cảm. Lạc Cánh Cánh ôm đầu của Diệp Thành, nước mắt vì động tình mà chảy dài xuống hai má, Diệp Thành cắn cắn cổ của cậu, nói, bảo nói, nói thích đại kê của chồng, nói chồng bắn cho em đi. Lạc Cánh Cánh rốt cuộc cũng chịu không nổi, bất chấp hổ thẹn, kịch liệt thở dốc rên rỉ, đại kê của chồng thật lớn, sáp em thích muốn chết. Vừa nói liền bắn ra, đâm dịch trắng đục phân bổ khắp nơi.

Diệp Thành lại đâm vài cái, cuối cùng bắn bên trong tiểu huyết của cậu. Hai người sức cùng lực kiệt ở trên nắp bồn cầu thở hổn hển, Lạc Cánh Cánh vận vẹo thắt lưng muốn đứng dậy, Diệp Thành còn nắm hai đùi cậu không thả. Lại giống như đùa giỡn mà đem phân thân đâm vài cái bên trong. Lạc Cánh Cánh đều phải khóc, nói, đi ra, nói đừng làm tôi thống khổ, đồ vô lương tâm, ngày mai con cháu Lạc gia đều bắn hết cho anh, anh là máy đóng cọc à? Có để yên không?

Diệp Thành cười, buông hai chân Lạc Cánh Cánh, ôm cậu vào ngực mình, một tay kéo cằm cậu ôn hòa hôn môi, đem cánh môi mút đến đỏ bừng.

5. Chương 5: (h)

Diệp Thành nhắm mắt lại chuyên tâm dùng môi hôn Lạc Cánh Cánh, đôi lông mày hơi hơi nhíu lại, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gáy Lạc Cánh Cánh, Lạc Cánh bị đôi môi mềm mại chạm đến, từ phản kháng biến thành hưởng thụ, nhắm mắt tựa vào trong lòng đối phương nhẹ nhàng hôn đáp trả.

Kết quả Tiểu Thành bên trong cơ thể lại ngẩng đầu lên, trong lòng Lạc Cánh Cánh hung hăng chửi cmn, một bên búng trán Diệp Thành. Diệp Thành rên một tiếng ủy khuất nhìn Lạc Cánh Cánh, Lạc Cánh Cánh không yếu thế mà trừng mắt một cái, lại bị mấy vệt đỏ ửng trên mặt làm khí thế suy yếu. Diệp Thành lườm, vừa rồi còn nói thích đại điều của chồng, hưởng thụ xong liền lập tức trở mặt, có tin hay không anh làm em nhớ lại chuyện vừa rồi. Kết quả vẫn là tự mình chuốc lấy đau khổ, Diệp Thành dưới bụng dùng sức một chút, hạ thân Lạc Cánh Cánh cũng không có ngẩng lên. Lạc Cánh Cánh kêu a một tiếng, ngừng điệu rung động đến mười tám ngã rẽ, làm dưới bụng Diệp Thành cũng nhiệt lưu phun trào. Lạc Cánh Cánh trong lòng oán hận tuyến tiền liệt cùng cậu nhỏ của mình: Hai người đêm nay tại sao có thể như vậy? Thân thể đã không chịu được mà phản ứng, run run đứng lên. Diệp Thành nhìn tiểu huyết của cậu co rút một hồi, tinh thần vô cùng phấn chấn.

Diệp Thành lấy lòng mà xoa nắn ngực Lạc Cánh Cánh, biết đây là địa phương mẫn cảm nhất của cậu. Lạc Cánh Cánh bắt đầu thở gấp, kháng nghị lại lộ ra vài phần nghênh đón. Hai đầu nhũ Lạc Cánh Cánh dựng thẳng lên, giọng nói mềm nhũn, đừng nghịch nữa được không... Tôi thực sự bắn không nổi nữa...A!

Diệp Thành một tay nắm lấy phân thân của Lạc Cánh Cánh, bắt đầu tỉ mỉ xoa nắn, chỉ chốc lát sau, hạ thân trong tay lại cứng lên, Diệp Thành liếm sau gáy Lạc Cánh Cánh, nói, tiểu huynh đệ cũng ngẩng đầu rồi, cái kia giống như nước vậy, chỉ cần kích thích một chút sẽ phun ra. Lạc Cánh Cánh rên rỉ a ưm, muốn gạt đi hai bàn tay khiêu khích của Diệp Thành, kết quả hạ thân Diệp Thành bỗng nhiên động một cái, làm cậu toàn thân mềm nhũn, đành phải ôm lấy cánh tay cường tráng của Diệp Thành để giữ thăng bằng. Côn thịt ra vào tiểu huyết, vang lên âm thanh ba ba, Diệp Thành một tay kéo đầu vú hồng nhuận, một tay ôm lấy vòng eo mềm nhũn của Lạc Cánh Cánh, hạ thân hung mãnh ra vào, một bên cắn vành tai hồng hồng của Lạc Cánh Cánh, thanh âm khàn khàn nói, Tiểu Lạc Lạc, em nói xem, lỗ nhỏ phía dưới càng nhìn càng ướt át.

Lạc Cánh Cánh cắn môi dưới, thừa nhận côn thịt nóng rực mãnh liệt ra vào, vừa mới há miệng tiếng thở dốc cao vút liền đi ra, Lạc Cánh Cánh vô lực thở hắt, ồ...Ờn...Tôi cũng không phải con gái...Ha...A...

Diệp Thành cười hỏi, vậy em nói xem cái gì làm tiểu huyết của em trở nên ướt át như vậy? Nói xong còn dùng sức hướng phía trước đâm vài cái, làm cho âm thanh của Lạc Cánh Cánh ngày càng cao hơn, cậu tranh thủ cầm mu bàn tay của mình, ngăn không cho tiếng rên rỉ đi ra. Diệp Thành hai tay nắm lấy eo Lạc Cánh Cánh, đem phân thân nhắm ngay bên trong tiểu huyết đâm thật sâu vào, chậm rãi khuấy đảo xung quanh, thỉnh thoảng đụng đến điểm G, cọ cọ một chút lại rời đi. Lạc Cánh Cánh cao giọng rên rỉ, mông không nhịn được vặn vẹo, phân thân run rẩy đứng thẳng lên. Diệp Thành nói, anh hỏi em. Ngoan, trả lời xong thì sẽ thương em. Khóe mắt Lạc Cánh Cánh phấp phấp nước mắt, bị trừu sấp đến gấp cả người lại. Diệp Thành đưa tay vỗ cánh mông của cậu một chút, Lạc Cánh Cánh căng thẳng, hạ thân xiết chặt, Diệp Thành buồn bực hừ một tiếng, đâm mạnh về phía trước giống như muốn trừng phạt. Một bên nói, tại sao không ngoan như vậy, muốn bị trừng phạt sao?

Lạc Cánh Cánh thấp đầu nhỏ giọng nói, là... là anh bắn...đem tôi biến thành ướt như vậy...Ờn..a!A..! Không cần nhanh như vậy...Ờn...Ha a...

Diệp Thành ôm ngực cùng eo Lạc Cánh Cánh, nhắm ngay điểm mẫn cảm của cậu bắt đầu công kích, Lạc Cánh Cánh ngăn không được, gắt gao ôm chặt lấy cánh tay Diệp Thành, bị động tác trừu sấp bức điên người. Hai người làm nửa ngày cũng không có dấu hiệu xuất tinh, Lạc Cánh Cánh khóc nức nở xin tha.. Ồ...Thật là khó chịu, đừng động nữa, tôi thực sự bắn không nổi...A...Ờn...ồ..

Diệp Thành một tay cầm hạ thân đã đứng thẳng của Lạc Cánh Cánh, một tay đè lên lỗ nhỏ, thô bạo thăm dò lớp màng mỏng, đầu ngón tay thô ráp xoa nắn. Lạc Cánh Cánh bắt đầu giãy dụa mạnh hơn, kêu lên..Đừng!..A a! Đừng chạm vào bên trong...A! Nhanh buông ra...

Cảm giác như có bức tường lớn sụp đổ, làm cho Lạc Cánh Cánh thất thố kêu lên...Mau đi ra! A...Tôi muốn

đi WC...Nhanh lên! A...

Hạ thân Diệp Thành còn đang mãnh lực đâm vào, nghe Lạc Cánh Cánh nói như thế, hắn quay lại ôm người nhấc lên nấp bồn cầu, phân thân vẫn ở lại trong cơ thể Lạc Cánh Cánh, Lạc Cánh Cánh đứng thẳng, Diệp Thành một tay nắm phân thân cậu, ghé vào lỗ tai cậu lẩm bẩm nói, đi tiểu đi, chồng tiếp tục thao em...

Lạc Cánh Cánh xấu hổ vắn vẹo, giãy dụa, Diệp Thành lại siết chặt lấy, ở trong hậu huyệt cậu điên cuồng trườn sấp, cử động, Lạc Cánh Cánh kêu không ra tiếng, cuối cùng cũng không nhịn được mà trào ra, chất lỏng vàng nhạt chảy ra. Diệp Thành nhanh chóng động vài cái cũng bắn vào bên trong cơ thể của cậu, chất lỏng Diệp Thành bắn theo động tác của hắn cũng chảy ra ngoài, men theo đùi non mềm của Lạc Cánh Cánh chảy xuống, nằm gọn dưới sàn phòng tắm. Lạc Cánh Cánh cả người mềm nhũn nằm trong lòng Diệp Thành thở dốc.

6. Chương 6

Diệp Thành hôn hai má cùng cổ của Lạc Cánh Cánh, hiếm khi không dừng lại được. Lạc Cánh Cánh vỗ vỗ phía sau gáy của mình thấy một cổ nước bọt của con chó nhỏ, vô lực nói, tránh ra cho tắm rửa thay quần áo, mệt chết rồi. Diệp Thành hi hi ha ha mở chốt vòi nước trong bồn tắm, ôm lấy Lạc Cánh Cánh cùng nhau ngồi vào. Lạc Cánh Cánh lẫu bầu một câu, nhanh chóng đem hết hàng hóa của anh trong người lão tử lấy ra hết đi. Diệp Thành ngoan ngoãn nghe theo, tiểu huyệt vừa mới làm qua, vô cùng mềm mại, Diệp Thành với một ngón tay vào trong, lấy ra vô cùng dễ dàng, chất lỏng trắng đục theo kẽ hở đi ra. Lạc Cánh Cánh nhỏ giọng vắn vẹo, Diệp Thành lấy vòi hoa sen, đem dòng nước tự lại một chùm, ngón tay tách tiểu huyệt ra, nghiêm túc tẩy rửa. Lạc Cánh Cánh giống như con tôm, khê búng một cái, khê ân ân a a, càng nhiều dịch trắng chảy ra. Đầu ngón tay Diệp Thành xoa xoa bên trong thịt mềm, thở gấp nói, bảo bối, làm như vậy có được không? Đừng câu dẫn nữa, chồng em bị em ép khô rồi.

Lạc Cánh Cánh thở hắt nói, anh làm nhanh lên. Hai ngón tay Diệp Thành bị dưới thân cậu ngậm lấy, tinh dịch theo đó đi ra, cảm thấy vụn phần khó nhịn. Diệp Thành môi lưỡi lưu luyến đặt tại cái cổ trắng nõn của Lạc Cánh Cánh, Lạc Cánh Cánh không còn khí lực phản kháng, tựa vào lòng Diệp Thành khăn khăn nói, Diệp Thành, anh nhanh lên đi, em muốn đi ngủ... (Tui đối xứng hô rồi. Cho nó tình cảm:)))

Diệp Thành nghe ra điểm làm nũng trong câu nói, nháy mắt tim liền nở hoa, trên tay lại càng khó chịu. Sau khi rửa sạch sẽ, hai người trở về phòng ngủ, Lạc Cánh Cánh đầu dính vào gối, Diệp Thành tắt đèn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Cánh Cánh lộ ra bên trong cái chăn, vô cùng thuận mắt, lúc đầu nhìn mình làm cùng người đồng tính có chút hoảng sợ, nhưng đã sớm bị cảm giác thỏa mãn sau khi làm với Lạc Cánh Cánh cuốn phăng đi. Không khỏi nghĩ đến chính mình cũng có gen gay tiềm ẩn trong người, một đêm nay bị con gấu nhỏ kích hoạt rồi. (Anh công tự bề cong mình luôn =)

Một đêm không nói chuyện, sáng ngày hôm sau Diệp Thành cùng con gấu nhỏ bên trong chăn bông thoải mái thức dậy, nghe thấy tiếng nôi chầu cùng âm thanh bát đĩa va chạm ở bên ngoài, ngồi dậy cảm thấy cả thân đau nhức, miệng cũng không nhếch lên nổi, thăm nghĩa, cmn, đêm qua rốt cuộc ai thượng ai.

Diệp Thành vào phòng bếp liền thấy Lạc Cánh Cánh đeo tạp dề hình con gấu, lấy chảo vội vàng chiên trứng, hắn tiến lên, ôm lấy eo Lạc Cánh Cánh, gác cằm lên vai cậu, nhẹ giọng hỏi. “Bảo bối, anh xin lỗi, hôm qua anh đem em biến thành như vậy còn để em làm bữa sáng. Thất lưng có đau hay không?”

Lạc Cánh Cánh nhớ lại hôm qua, hai tai đỏ ửng, thúc hắn một cái cùi chỏ, nói. “Không đau, anh so với em cũng không có tinh thần mấy. Mau đi đánh răng đi.”

Diệp Thành ở trên eo cậu nhéo một cái, nói thầm, luyện Yoga chính là không giống bình thường... Sau đó mới nhìn xuống cánh mỏng mượt mà của cậu, với vào lưng quần Lạc Cánh Cánh, xoa nắn cái môn nhẵn mịn của cậu. Lạc Cánh Cánh gờ chân muốn đá, Diệp Thành nhanh chóng tránh thoát, hắn lướt qua người cậu, thuận thế tiến vào áo ngủ rộng thùng thình của Lạc Cánh Cánh, Lạc Cánh Cánh giãy dụa nói, “Đừng nháo, nháo nữa không có bữa sáng đâu.”

Diệp Thành cắn vành tai cậu, nói. “Bảo bối đói bụng sao? Đêm qua không phải chồng cho em ăn no rồi sao?”

Lạc Cánh Cánh trừng mắt, “Đồ lưu manh.” Diệp Thành cởi nút thắt áo ngủ của Lạc Cánh Cánh xuống, một bên cắn nhẹ gáy của cậu, mặt trên gáy còn lưu lại dấu hôn hoan ái tối hôm qua, ở trên làn da trắng nõn vô cùng tình sắc. Diệp Thành cọ cọ hạ thân vào đùi cậu, sờ má cậu, “Vừa thấy em lại không nhin được, ăn tủy mới biết tủy ngon, đều là em câu dẫn anh, em cũng phải chịu trách nhiệm. ”

7. Chương 7

Diệp Thành đem toàn bộ áo ngủ của Lạc Cánh Cánh cởi sạch, sau đó ném xuống đất, quần dài tụt xuống mắt cá chân, Lạc Cánh Cánh trần như nhộng, trên người chỉ còn một chiếc tạp dề. Diệp Thành đem vật cương cứng dưới thân cọ sát vào hai đùi non mịn của Lạc Cánh Cánh, hai tay nhào nặn, vuốt ve đầu vú cậu, Lạc Cánh Cánh bị hấn xoa đến mặt mũi ửng đỏ, thở hổn hển, nhỏ giọng “ưm”. Diệp Thành liếm liếm vành tai Lạc Cánh Cánh, nói. “Bảo bối, thích chồng em sờ nơi này sao? Phải không? Thích đến cứng rồi.”

Nói rồi hấn ở bắp đùi Lạc Cánh Cánh cọ qua cọ lại hạ thân của chính mình, Lạc Cánh Cánh vịn vẹo giường dựa, lại bị Diệp Thành ôm chặt lấy eo đã mềm nhũn. Diệp Thành thuận tay ở trên bàn bếp lấy lọ dầu olive, rút phân thân ra, đem dầu olive bôi ở trên quy đầu, lại bôi một ít ở cửa huyết của Lạc Cánh Cánh, Lạc Cánh Cánh kháng nghị nói. “Đồ bại gia này, dầu olive rất đắt.”

Diệp Thành động thân một cái, hạ thân dưới tác dụng của dầu bôi trơn đi vào được hơn nửa, Diệp Thành ở bên tai Lạc Cánh Cánh thở gấp nói. “Anh không muốn làm vợ đau mà, cái này bao nhiêu tiền thì kệ nó đi.”

Hai tay Lạc Cánh Cánh chống lên bàn bếp, kêu “Ân...ân...A...a”, vừa nói. “Ồ trên phòng ngủ có gel bôi trơn, đồ lười nhác ngại đi vài bước.”

Diệp Thành bắt đầu đâm rút mạnh hơn, khiến Lạc Cánh Cánh nói mãi không thành lời. Diệp Thành thở hổn hển, không để ý tới. “Làm xong việc, anh mua cho em một thùng dầu olive, một thùng gel bôi trơn.”

Diệp Thành lần lượt thay đổi cách xoa nắn hai đầu vú Lạc Cánh Cánh, Lạc Cánh Cánh bị hấn kích thích đến toàn thân tê dại, thở gấp nói. “Đừng...Đừng chạm vào đó..A...ân.”

Diệp Thành càng dốc sức xoa nắn, nói, “Chỗ nào, hả? Ở đây của em giống như cái công tắc, chồng mới vừa nhấn một cái, miêng nhỏ ở phía dưới liền co rút đến lợi hại, chồng khẽ liếm một cái, ở phía dưới cũng căng thẳng theo, cần chồng thích muốn chết, chính em cũng thích mà, phải không?” Hạ thân Diệp Thành thẳng tiến, do dính dầu trơn mà động tác trừu sấp càng linh hoạt hơn, phát ra tiếng bạch bạch, không ngừng va chạm vào đùi Lạc Cánh Cánh, cái mông mướt phía sau vang lên tiếng ba ba do thân thể cọ sát. Diệp Thành nhìn trên mông trắng nõn của Lạc Cánh Cánh dính dầu bôi trơn cùng tinh dịch thành một mảng ướt đầm, còn thịt hồng của chính mình ở phía trong đâm ra rút vào, không khỏi hưng phấn. Lạc Cánh Cánh bị hấn đâm đến nổi thất lực không đứng thẳng, một bên kêu. “Ân...Ai nha... Vẫn chưa xong...A...Không cần.”

Diệp Thành chuyển động phía dưới, nắm chặt thắt lưng Lạc Cánh Cánh, ra sức trừu sấp. Lạc Cánh Cánh rên rỉ, cổ họng đều khàn đi. Diệp Thành rút phân thân ra, huyết khẩu Lạc Cánh Cánh bỗng chốc trống rỗng, vụn phần cô đơn, không ngừng đóng mở, cậu không khỏi vịn vẹo eo, bắt đầu bất mãn mà lẩm bẩm. Diệp Thành ôm cậu, đặt cậu ở trên bệ bếp, tách hai chân cậu ra, đem hạ thân dính đầy dịch thủy lại một lần nữa vùi vào trong cơ thể cậu. Hai chân Lạc Cánh Cánh được Diệp Thành đặt lên vai, bị động tác trừu sấp của đối phương rung chuyển đến mức ngồi cũng không vững, ôm cổ Diệp Thành, hết thở lại rên.

Diệp Thành cách tạp dề cắn một cái lên đầu vú Lạc Cánh Cánh, Lạc Cánh Cánh kêu to một tiếng, khoe mắt chảy nước mắt, mắng to. “Anh là chó, anh là chó, gặp cái gì cũng cắn, đau chết lão tử rồi.” Diệp Thành lấy lòng, dùng đầu lưỡi tỉ mỉ liếm lộng đầu vú phồng hồng. Lạc Cánh Cánh hưởng thụ hừ một tiếng. Hạ thân Diệp Thành càng ra sức động, lộng đến điểm mẫn cảm của Lạc Cánh Cánh, một bên hỏi. “Thoải mái sao? Chồng cho em ăn xúc xích bự có ngon không? Hả? ”

Lạc Cánh Cánh bị hấn hỏi đến nỗi mặt cũng hồng lên, gót chân đạp hấn một chút, nói. “Đừng...A...Đừng hỏi.”

Diệp Thành cắn cắn xương quai xanh Lạc Cánh Cánh, hàm hồ nói. “Bảo bối, em mặc thành bộ dạng này vô cùng câu dẫn, giống như cô vợ nhỏ, vừa nhìn đã nghĩ phải đem em đặt trên bếp thao, thao đến khi em bắn ra.”

Lạc Cánh Cánh đạp hấn hai cước. “Cút đi, lão tử là đàn ông chuẩn men.”

Diệp Thành chìa tay ra, chỉ chỉ vào phía dưới tạp dề cậu, nhếch lên nụ cười xấu xa. “Nhìn đi, vậy chuẩn men có thích chồng không?” Nói xong lại ở trong cơ thể cậu đâm sâu vài cái, Lạc Cánh Cánh hai chân quần lấy lưng Diệp Thành mà bắn ra. Diệp Thành cũng hét lớn một tiếng do bị kẹp chặt mà bắn vào trong Lạc Cánh Cánh.

8. Chương 8

Diệp Thành làm xong, ôm Lạc Cánh Cánh lên, lấy khăn tay trong phòng bếp lau người cậu và hấn sạch sẽ, Lạc Cánh Cánh tức đến nỗi thở hồng hộc, giận dữ mắng. “Hỗn đản, bắn vào bên trong làm gì, ông đây cũng không đẻ được con.” Diệp Thành lấy lòng, hôn hôn cậu, nói lần sau nhất định sẽ sửa chữa, trong lòng thậm chí, còn không phải em quần chặt lấy thắt lưng anh đau điếng, anh cũng đâu bắn vội. Diệp Thành tự an ủi bản thân, thả Lạc Cánh Cánh xuống, đi ra ngoài, nói. “Darling, anh không có bàn chải đánh răng.” Lạc Cánh Cánh đỏ mặt cầm bàn chải mới ra cho hấn, Diệp Thành cầm bàn chải đánh răng, hôn trên mặt cậu một chút rồi mới thỏa mãn đi đánh răng. Lạc Cánh Cánh sờ sờ mặt thở dài, xoay người trở về xem bánh bao hấp.

Hai người ngồi ở bàn ăn, ăn trứng chiên, cháo gạo trắng và bánh bao dưa muối, Diệp Thành hỏi cậu. “Thầy Lạc Lạc, hôm nay có buổi dạy sao? ” Lạc Cánh Cánh nói buổi tối có, Diệp Thành gật gật đầu, sau đó hỏi. “Mấy giờ? Anh đi đón em? ” Lạc Cánh Cánh cắn dưa, nhìn đối phương, Diệp Thành có cảm giác cậu vừa biếng nhác còn mang theo một chút câu dẫn, khiêu khích, Lạc Cánh Cánh mở miệng nói. “Diệp Thành, anh đừng tự mình đa tình, có chút vấn đề em phải nói cho rõ, miễn cưỡng sau này cả hai lại không thoải mái. Hai chúng ta chính là chơi đùa, anh nửa thẳng không cong cũng đừng đem mình hăm sau vào đó.”

Diệp Thành yên lặng một lúc lâu, rũ mắt xuống, nhấp một ngụm cháo gạo trắng, nói. “Biết rồi, anh từ đầu cũng không phải nói rồi sao, anh trả tiền nhìn em biểu diễn xiếc khỉ, thuận tay đem em biến thành khỉ. Càng thêm chuyện thì càng tăng giá, chuyện này anh hiểu.”

Lạc Cánh Cánh dùng sức cắn bánh bao. “Nghe giống như ông đây bán mông cho anh vậy.”

Diệp Thành nhìn quai hàm đang phồng lên của cậu, phì cười nói. “Đứa nhỏ, hôm qua em mới nghe đến tiền đã đem anh về nhà, em sao vậy, thiếu tiền sao? ”

Lạc Cánh Cánh đặt dưa xuống, gãi gãi đầu. “Giá phòng ngày càng tăng, làm thầy dạy Yoga lương lại không cao như vậy, hiện tại bằng tất cả tiền tiết kiệm của em cũng không mua nổi một cái nhà vệ sinh, mà thanh xuân của em gắn bó với cá nghề này rồi, đương nhiên phải tính toán cho bản thân sau này.”

Diệp Thành hỏi. “Em muốn mua nhà cưới vợ sao? ”

Lạc Cánh Cánh nhìn hấn một cái, nói. “Em không dám giày xéo con gái nhà người ta, phòng mua là dành cho khi về già.”

Diệp Thành lại hỏi. “Vậy bố mẹ có biết em...”

Lạc Cánh Cánh đáp. “Biết, biết. Bố em oán hận mẹ em trước đây cho em đi học nhảy, ở đó toàn gay. Còn mẹ em oán hận cha em đưa em đi luyện võ, ở nơi đó toàn đàn ông con trai. Hiện tại em cũng không dám về nhà, vừa về đến nơi hai người họ lại đánh nhau, còn phải can ngăn.”

Diệp Thành nhìn Lạc Cánh Cánh ra vẻ thoải mái mà trêu chọc chính mình, trong lòng vô cùng chua xót, hần của đầu uống cháo gạo trắng, nói. “Anh ở thành phố này vô cùng ngu ngốc, hay là anh thuê chung nhà với em, tiền thuê nhà, tiền điện, tiền nước sẽ cùng em chi trả, được không? ”

Lạc Cánh Cánh nói. “Anh bị điên sao? ”

Diệp Thành nhún nhún vai nói. “Anh ở chỗ này phụ trách chơi gái, vẫn còn thừa tiền.”

Lạc Cánh Cánh không trả lời, Diệp Thành lấy ra chi phiếu, viết từng con số lên, Lạc Cánh Cánh lập tức thả cái bánh bao cuối cùng vào trong bát Diệp Thành. “A, anh ăn nhiều một chút nha.”

Diệp Thành bắt lấy đôi tay cầm đũa của Lạc Cánh Cánh, hôn một cái, nói “Anh ăn nhiều hơn em một chút là được rồi.”

9. Chương 9

Buổi tối, Diệp Thành đến câu lạc bộ tìm Lạc Cánh Cánh, Lạc Cánh Cánh đem hần đá ra ngoài, nói, bị đại gia nhìn sẽ không cách nào chuyển tâm làm việc được. Diệp Thành bĩu môi, làm thẻ VIP chạy xuống dưới lầu tập tạ tay. Thời điểm Lạc Cánh Cánh tan dạy, Diệp Thành ném tạ tay, chạy lên lầu, bắt gặp Lạc Cánh Cánh ngồi xếp bằng trên đệm, hai tay tạo thành hình chữ thập chấp trước ngực, hơi gật đầu, cùng đám học trò nói vài câu Ấn Độ. Diệp Thành nghe không hiểu nhưng lại nghĩ đến chuyện Lạc Cánh Cánh mang váy của phụ nữ Ấn Độ, bị mình ném lên giường dùng tiếng Ấn Độ cầu xin. Lên giường ở Ấn Độ nói thế nào? Oh yes, bely bely good?

Diệp Thành đứng quan sát, ngây ngô cười, Lạc Cánh Cánh vỗ vỗ mặt hần, “Tất cả học trò đều đi rồi, sao còn đứng ở đây? Bị sao vậy?”

Diệp Thành trả lời. “Anh đi tập tạ tay. ” Lạc Cánh Cánh đến cùng cũng là đàn ông, thuận tay nhéo Diệp Thành một cái. “Thật hâm mộ.” Diệp Thành nói. “Anh luyện lâu rồi, có muốn tập một lát không? ”

Phòng tập thể thao đối với khách VIP đều mở cửa 24h, Diệp Thành và Lạc Cánh Cánh nửa đêm còn chạy tới, thở hổn hển. Lạc Cánh Cánh cởi áo khoác ngoài ra, bên trong là quần đùi và áo in hình chim đại bàng. Diệp Thành nhìn không được tiến lên vỗ vỗ cái mông của cậu, rồi mới chạy đến bên xà đơn. Lạc Cánh Cánh bất mãn nhìn về phía hần, than thở, nói. “Em không biết nâng xà, rướn người lên sẽ ngã xuống.”

Diệp Thành từ xà đơn nhảy xuống, nói. “Lại đây, anh dạy em.”

Nói rồi ôm eo Lạc Cánh Cánh để cậu đứng lên, đi tới gần xà. Lạc Cánh Cánh cuống quýt nắm lấy xà đơn, Diệp Thành buông tay, vỗ mông cậu một chút rồi mới nói. “Cánh tay dùng sức đi.”

Lạc Cánh Cánh làm vài lần, cánh mông mướt mà ở trước mặt Diệp Thành đưa qua đưa lại, Diệp Thành chặc một tiếng, tụt quần Lạc Cánh Cánh xuống đến mắt cá chân, đầu lưỡi chen vào khe mông cùng lỗ nhỏ. Lạc Cánh Cánh hít sâu một cái, gắt gao nắm chặt xà đơn nói.“Con mẹ anh, anh là động vật sao? Chỗ nào cũng có thể động dục.”

Diệp Thành hừ hừ lỗ mũi, không phản bác, đầu lưỡi một hai lần tiến vào lỗ nhỏ, ở bên trong liếm lộng, một tay nắm Tiểu Cánh Cánh phía trước, liên tục vuốt ve. Lạc Cánh Cánh ở trên xà đơn rầm rì, mặt đỏ tai hồng. Đại pháo phía dưới của Diệp Thành đã chuẩn bị kỹ càng, hần đứng lên, một tay nâng đùi phải Lạc Cánh Cánh lên, đưa Diệp Tiểu Thành tiến quân thần tốc. Hạ thể Lạc Cánh Cánh bị dị vật xâm nhập, cả người run run, há mồm thở dốc, cổ gồng thích ứng với vật lớn của đối phương, hạ thân không nhìn được mà xiết chặt, sau đó thả lỏng ra, phía sau giống như miệng nhỏ, phun ra nuốt vào, làm Diệp Thành thoải mái, đắc thắng kêu hừ hừ.

Diệp Thành nâng thắt lưng cậu lên, vpox vỗ hai cánh mông nhỏ, ghé vào lỗ tai cậu, nhẹ giọng nói. “Bảo bối, động một chút đi, thân thể hướng lên trước”

Ánh mắt ướt át của Lạc Cánh Cánh nhìn người phía sau, trừng mắt một cái. Diệp Thành nói. “Thế nào? Không ngoan ngoãn luyện tập, giáo viên phải trừng phạt em.” Nói rồi ôm chặt Lạc Cánh Cánh, phân thân bắt đầu chuyển động, đem Lạc Cánh Cánh biến thành “Ân Ân a a.”, lúc cậu sắp ra cò không cho cậu bắn, đem dây thun trên cổ tay Lạc Cánh Cánh buộc vào phân thân cậu. Lạc Cánh Cánh bị hấn bắt nạt, đành phải theo lời hấn, hai tay dùng sức, đem thân thể mình nâng lên, cảm guacs được vật thô to, nóng rực của đối phương ma sát trắng bích, chợt cảm thấy ngứa ngáy. Diệp Thành nhắc Lạc Cánh Cánh lên, vươn lưỡi liếm dọc sống lưng cậu. “Đợi anh làm 10 lần, sau đó sẽ tha cho em, ngoan.”

Lạc Cánh Cánh mắng. “Tôi thao anh.”

Diệp Thành nắm tiểu đệ của Lạc Cánh Cánh, nói. “Hung khí ở trong tay anh, em thử thao xem có được không?”

Lạc Cánh Cánh hề muốn gượng dậy lại rơi xuống cảm giác hạ thể của mình đang từng chút từng chút nuốt lấy côn thịt, cảm thấy nhục nhã không thôi. Qua vài lần, Lạc Cánh Cánh vừa thẹn vừa mệt, Diệp Thành sống chết lấy dây thun buộc phân thân cậu, nói. “Còn hai lần nữa. Lạc Lạc gắng chịu nha.”

Kỳ thật hấn đã không nhịn được, dùng miệng khuấy đảo trong lỗ nhỏ, giống như lấy lông vũ gãi gãi gan bàn chân, vô cùng ngứa ngáy. Diệp Thành không nhịn được nữa, nắm chặt lấy eo Lạc Cánh Cánh dùng sức đâm vào.

Lạc Cánh Cánh không còn sức lực nào, hai cánh tay lại đột nhiên bãi công, thân thể nặng nề sắp sửa ngã xuống, Diệp Thành điều chỉnh góc độ của hạ thân, đâm sâu vào trong Lạc Cánh Cánh. Lạc Cánh Cánh ngẩng đầu kêu lớn một tiếng, khoái cảm đột nhiên đến giống như điện trường, hai chân cậu cong lại, nhịn không được xoay xoay mông làm cho tiểu huynh đệ bên trong đâm sâu hơn. Diệp Thành không nhịn thêm được nữa, ôm eo nhỏ của Lạc Cánh Cánh, bắt đầu chuyển động. Lạc Cánh Cánh bị hấn thao đến rối bời, rên rỉ xin tha. “Diệp Thành...Diệp Thành....A....ân....A....Ha, phía trước, phía trước, cởi giúp em....”

Diệp Thành hai ba cái liền giúp Lạc Cánh Cánh cởi dây thun, gập hai đùi cậu thành hình chữ V, hạ thân hung mãnh ra vào, tìm đến điểm mẫn cảm của cậu, dùng sức đỉnh, hoàn toàn không cho cậu nghỉ ngơi. Lạc Cánh Cánh xin hấn tha cho cậu. “A...Ha...A....Chậm một chút.” Diệp Thành mất diếc tai ngơ, lúc lâu sau mới bắn sâu vào trong cậu.

Diệp Thành để Lạc Cánh Cánh ngồi ở đệm mềm, đem phân thân đang đứng thẳng rút ra, nói. “Bảo bối, vì em mà anh mới đi ra. Bằng không hôm nay anh đâm chết em.”

Lạc Cánh Cánh mặt không nói thành lời, lưỡi biếng xoay người nằm úp sắp xuống khổ gian Diệp Thành, nhẹ nhàng nhéo hấn. Diệp Thành vuốt ve cột sống cậu, giống như đang âu yếm con mèo lười.

Lạc Cánh Cánh nhắm mắt, đem phân thân Diệp Thành bỏ vào trong miệng, hơi liếm một chút rồi mới nuốt vào toàn bộ. Lạc Cánh Cánh tốc chiến tốc thắng, Diệp Thành còn muốn hưởng thụ một chút, hấn di chuyển đến ngực Lạc Cánh Cánh, dùng lòng bàn tay xoa nắn hai hạt đậu nhỏ, Lạc Cánh Cánh hừ một tiếng, trên mặt lại thêm đỏ, Diệp Thành nuốt nước miếng, cười nói. “Bảo bối, đầu vú em thích bị người ta sờ soạng, có đúng hay không?” Nói rồi lại nhẹ nhàng xoa vài cái, dưới thân Lạc Cánh Cánh thẳng đứng, cậu trừng mắt nhìn Diệp Thành, ra sức an ủi côn thịt của hấn.

Diệp Thành thấy cậu mệt mỏi, không bắt nạt cậu nữa, nói. “Được rồi. Bảo bối, em nhả ra đi. Để chồng bắn trên mặt em.”

Lạc Cánh Cánh nhả phân thân ra, Diệp Thành bắn một cái, tinh dịch dính đầy trên má cậu, chảy xuống môi nhỏ. Diệp Thành tựa vào xà đơn bên cạnh, lấy tay xoa xoa mặt cậu, nói. “Đồ biến thái này, anh xem JAV cũng không bắn nhiều đến mức này.”

Diệp Thành ngắt chóp mũi cậu. “Cứ nhìn em là tinh trùng thượng não, không có cách nào nữa rồi.”

Lạc Cánh Cánh không để ý đến hấn nữa, đứng dậy tìm khăn lau sạch tinh dịch trên đệm, đem hiện trường phạm tội dọn dẹp sạch sẽ, mặc quần áo đi ra khỏi câu lạc bộ. Diệp Thành vì bồi thường nên mời Lạc Cánh Cánh ăn khuya, cậu ngồi ở cửa hàng ăn vặt đầy dầu mỡ bên đường, chia đĩa cho hấn, nói. “Em anh đến chỗ em học, sau này anh đừng xuất hiện nữa.”

Diệp Thành trong miệng nhét đầy mì trộn, nói. “Cái gì em anh?”

Lạc Cánh Cánh nói: “Cái gì là cái gì. Anh đừng theo em nữa.”

Diệp Thành. “Anh đây quang minh lỗi lạc. Không sợ trời không sợ đất.”

Lạc Cánh Cánh. “Anh là thiếu gia ngu dốt. Em không quản anh như thế nào, em còn muốn dạy em gái anh học, sau này không cần đi theo em.”

Diệp Thành ngây ngô cười, nói: “VẬY NGÀY MAI ANH TẮM RỬA SẠCH SẼ, CHỜ EM VỀ.”

Lạc Cánh Cánh xem thường mà nhìn hấn một cái, cúi đầu ăn đồ ăn trước mặt. Nhưng nghĩ đến khi về nhà có người chờ mình, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp.

10. Chương 10

Ngày hôm sau là cuối tuần, phòng học Yoga chật kín người, Diệp Thành phải ở nhà, khoảng được theo tới góp vui, bởi vì ra gái hấn cũng tới “Ảnh hưởng không tốt”. Diệp Thành nhìn hai tai cậu đỏ bừng, biết là có tật giật mình, thể là hấn đáp ứng, hơn nữa còn chân trước chân sau tiến Lạc Cánh Cánh đến tận CLB. Phía trước là em gái hấn, đang quẹt thẻ hội viên VIP sau đó đi vào. Diệp Thành tinh trùng thượng não mới không bỏ qua cơ hội này. Hôm qua hấn lên mạng tra từ “Nhiệt Yoga”, miệng sắp dài đến mang tai rồi. Nhiệt Yoga cho chính là ở nhiệt độ 40 độ, trái phải đều vận động, ở nhiệt độ cực nóng, thân thể càng mềm dẻo, không dễ bị thương,..v.v. Có bạn trên mạng “Đừng gọi tôi là thịt thịt thịt” bình luận: “Rất tuyệt diệu, không nóng lắm nhưng thân thể cảm thấy vô cùng mềm mại, lỗ chân lông vừa thư giãn lại vừa mẫn cảm.” Diệp Thành vui vẻ đến nỗi chảy nước miếng, chạy đến bên ngoài phòng dạy của thầy Lạc, ghé vào khe cửa nhìn trộm. Trên đầu là một tiểu thiên sứ và một tiểu ác ma vẫn đang đánh nhau, một cáo muốn chờ thầy Lạc Lạc đi ra, một cái lại muốn hấn xông vào.

Diệp Thành liếc mắt một cái, chăm chú nhìn quần đùi của thầy Lạc. Lạc Cánh Cánh đưa lưng về phía Diệp Thành, quỳ gối trên thảm Yoga, chỉ mặc một cái quần đùi, phần lưng trơn nhẵn hiện ra, đã dính một tầng mồ hôi mỏng. Hai tay Lạc Cánh Cánh chạm vào eo, chạm rai hạ xuống, cánh mỏng mượt mà vừa lúc đập vào mặt Diệp Thành. Diệp Thành nuốt nước miếng, đột nhiên nhớ tới một người bạn trên mạng bình luận: “Kem thật ngon”

Lạc Cánh Cánh vừa mới đến phòng thay quần áo, sau lưng đã bị người ta ôm chặt. Lạc Cánh Cánh mắng to một tiếng biến thái, liền bị đối phương dùng hạ thể cọ cọ vào đùi. “Biến thái không ở đây, anh là em trai tên biến thái, biết không?” Lạc Cánh Cánh trừng mắt nhìn đối phương, nói. “Không gọi thì đừng đến.” Diệp Thành liếm láp từ thái dương Lạc Cánh Cánh xuống, nói. “Nhưng anh muốn em, một giây cũng không chờ được.” Hai bàn tay nóng hừng hực của Diệp Thành sờ soạng trên làn da bóng loáng của cậu, nắn nắn nhũ tiêm theo chiều kim đồng hồ. Hai tay Diệp Thành đặt tại trước ngực cậu mà xoa nắn, khiến khuôn mặt cậu ửng hồng. Diệp Thành nắm lấy cánh tay Lạc Cánh Cánh, cọ xát vào lòng bàn tay mình, cảm thấy toàn thân đối phương lại run lên, tiện đà dùng đầu lưỡi liếm nhẹ ngón tay cậu. Lạc Cánh Cánh nhin không được rên rỉ thành tiếng, run nhè nhẹ, thở dốc liên tục. Diệp Thành đem ngón tay hấn bỏ vào trong miệng cậu, tiếng nước hút chặc chặc làm cho không khí xung quanh nóng lên. Mặt mũi Lạc Cánh Cánh ửng hồng, hai mắt phấp phấp nhìn Diệp Thành, nhin không được dùng lưỡi liếm liếm bờ môi. Diệp Thành cười khê, ghé vào tai Lạc Cánh Cánh nói: “Có người nói, tập xong nhiệt Yoga, từng lỗ chân lông đều rất mẫn cảm, xem ra là thật.” Nói xong vươn ngón tay ra trêu chọc thứ giữa đùi cậu.

Lạc Cánh Cánh xoay thân thể, không thể thoát khỏi trò đùa dai của Diệp Thành, càng ngày muốn càng nhiều hơn, ngoài miệng còn đùa giỡn, nói. “Muốn thì tới đi.” Diệp Thành cười cười, một phen ôm chặt lấy thắt lưng Lạc Cánh Cánh, hôn môi đối phương, đem đầu lưỡi nhanh chóng tiếng vào bên trong, tiếng mút mát vang lên chặc chặc. Tay Lạc Cánh Cánh gắt gao bám vào phía sau gáy Diệp Thành, hai chân kẹp lấy hông hấn, cố gắng thừa nhận động tác hôn điên cuồng của đối phương. Cậu vốn dĩ rất mệt, bị hấn hôn đến không thở được, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu hừ hừ.

Một tay Diệp Thành đặt tại thân mình Lạc Cánh Cánh, tay kia nhanh chóng cởi quần, phân thân cương cứng vọt ra ngoài. Lạc Cánh Cánh cảm thấy dưới thân là cơn thịnh nộ đang cọ xát bóp dúi mình, vội vàng thúc giục Diệp Thành. “Nhanh lên...” Diệp Thành liếm gáy cậu, thở dốc nói. “Đem áo mưa ở trong túi anh lấy ra đi...Ngoan...” Trong lòng Lạc Cánh Cánh thầm kêu, con mẹ nó, đồ cầm thú, đi đâu cũng mang theo đồ dưng. Nhưng dù sao cũng là vì để mình thoải mái hơn, cậu nghe lời hần lấy ra. Diệp Thành hai hạ ba nâng đã mặc xong quần áo cho tiểu Diệp Thành, lột quần đùi Lạc Cánh Cánh xuống, lộ ra mông thịt trắng nõn tinh tế, hai tay bắt đầu xoa nắn, lộ ra tiểu huyết đới khát co rút lại. Lạc Cánh Cánh xoay người, đem tiểu huyết đới cọ vào hạ thân Diệp Thành, mặt hồng hồng mắt chớp chớp nhìn Diệp Thành, ý nói anh còn chờ gì nữa.

Mắt Diệp Thành đỏ lên, nắm chặt cánh mông Lạc Cánh Cánh, thẳng lưng đi vào. Lạc Cánh Cánh bị hần đâm đến thoải mái, hai tay ôm lấy Diệp Thành, cắn môi dưới hừ lớn, một tay tranh thủ che miệng mình. Tốt xấu gì cậu cũng là thầy, bây giờ đang là ban ngày ban mặt, nếu bị đồng nghiệp bắt gặp, thật không thể tưởng tượng nổi. Diệp Thành miệng tiện đến chết cũng không chừa, nói. “Đừng nà, để đồng nghiệp của em biết được thầy Lạc áp dụng mấy động tác mà mình dạy vào thực tiễn như thế nào chứ.” Nói rồi đem hai chân Lạc Cánh Cánh khoắc lên vai mình, bắt đầu ra vào, âm thanh ba ba vang lên, cùng với âm thanh ngâm nga cao thấp của Lạc Cánh Cánh. “Ha a! Ân...Đừng... Đừng nháo...A”

Cả người Diệp Thành chảy mồ hôi, hạ thân bị tràng đạo nóng bỏng vây chặt, làm hần thoải mái thở dài thành tiếng, động tác càng ngày càng nhanh. Lạc Cánh Cánh cào nhẹ Diệp Thành, thấp giọng nói. “A! Đừng lại...! Anh...ha...” Diệp Thành nghe lời, lập tức dừng động tác ở khó gian lại, tay phải sờ soạng khắp nơi, duỗi đầu ngón tay ra xoa nhẹ quy đầu, Lạc Cánh Cánh bị sờ đến mức run rẩy, thở dốc, giận dữ nhìn Diệp Thành. Diệp Thành còn to vẻ vô tội, nói. “Sao vậy? Anh nghe lời dừng lại rồi, thầy còn có chỗ nào không hài lòng?”

Lạc Cánh Cánh khó nhịn, bị bàn tay thô ráp của Diệp Thành đem đến khoái cảm, còn hạ thân hần vẫn không nhúc nhích, còn đặc biệt thiếu đảm nói. “Xin anh đi, xin anh làm em”

Lạc Cánh Cánh tức đến đầu xi khói, nắm chặt cổ áo Diệp Thành, hôn hần. Diệp Thành trong lòng tràn đầy vui mừng, hạ thân không nhanh không chậm chuyển động, Lạc Cánh Cánh cắn môi Diệp Thành, hần đỉnh sâu một cái, cười xấu xa nói. “Lại đây, anh cho em Hoan Lạc Tụng.”

Lạc Cánh Cánh cắn răng nói: “Ông đây cho anh một cái ký hiệu.”

Sau đó hai chân đặt trên vai Diệp Thành dùng sức kẹp một cái, làm Diệp Thành đau đến rút cổ lại, vội vàng xin tha, hạ thân đi vào sâu hơn một chút, Lạc Cánh Cánh thoải mái hừ một cái, nhắm mắt tận hưởng.

Lúc này ở hành lang truyền đến tiếng bước chân, hạ thân Lạc Cánh Cánh căng thẳng, nhúu mày nhìn Diệp Thành, hai người nín lại tiếng thở dốc, nghe tiếng bước chân xa dần, Diệp Thành mới ghé vào tai Lạc Cánh Cánh đùa giỡn nói. “Nghe được có người đến, cảm thấy thế nào, hửm?”

Lạc Cánh Cánh mới vừa rồi thiếu chút nữa bị dọa đến mềm xuống, hạ giọng uy hiếp nói. “Bớt nói nhảm, tranh thủ làm xong việc đi. Bằng không em khiến anh đoạn tử tuyệt tôn.” Vừa nói vừa mặt đỏ tai hồng, nước mắt rưng rưng trông vô cùng tình sắc.

Diệp Thành nhanh chóng đâm rút, một bên đùa giỡn nói. “Anh đoạn tử tuyệt tôn, vậy em sinh giúp anh, được không?”

Lạc Cánh Cánh thật sự muốn nói: Gia đây cho anh ném mùi lợi hại m, nhưng lại bị hần làm đến nổi rên rỉ không thở được. Diệp Thành nhanh chóng đỉnh lộng, nhả mặt một cái, mồ hôi theo thái dương chảy xuống. Lạc Cánh Cánh nhìn đối phương, khẽ nhúu mày, khuôn mặt đầy sắc dục, bỗng nhiên cảm thấy con chút hoảng hốt, cự vật trong cơ thể vẫn đang tung hoành ngang dọc, hung hăng ma sát vào mấy điểm mẫn cảm, khoái cảm như vỡ đê, Lạc Cánh Cánh nhanh chóng bắn ra, Diệp Thành cũng theo đó rút súng đầu hàng, hai người thở hổn hển giống như vừa mới chơi thể thao xong, Diệp Thành hôn Lạc Cánh Cánh, đem quần áo đặt lên ghế dài, rút phân thân ra khỏi hậu huyết, để áo mưa đã cởi ra sang một bên, ngồi xuống lau người giúp cậu.

Diệp Thành lấy một điều thuốc từ bao thuốc lá ra đưa cho Lạc Cánh Cánh, Lạc Cánh Cánh nằm trên ghế dài, lười biếng khoát tay áo, Diệp Thành tự mình châm một điều thuốc, nhả một vòng khói, thở dài. “Hút

một điều thuốc, sống lại làm thần tiên”. Lạc Cánh Cánh thấy hấn hút thuốc, nhướng mắt nói. “Cho anh đoạn tử tuyệt tôn.” Diệp Thành ngẩn người, cắn cắn điều thuốc, nở nụ cười sáng lạn như mặt trời, hôn nhẹ lên mái tóc Lạc Cánh Cánh, cậu ngẩng đầu lên, cho hấn một cái hôn nhẹ nhàng.

11. Chương 11

Diệp Thành và Lạc Cánh Cánh hoang dã vô độ mấy ngày, Lạc Cánh Cánh đến chỗ nào, Diệp Thành sẽ theo đến đó, Lạc Cánh Cánh đi làm, Diệp Thành ở nhà nằm trong chăn chơi trò chơi, Lạc Cánh Cánh tan làm, Diệp Thành mua đồ ăn ngon chờ cậu, sau đó cùng nhau đi bộ về nhà, nấu cơm, ăn cơm rồi ăn Lạc Cánh Cánh, quy luật sinh hoạt làm Diệp Thành cảm thấy vô cùng chán nản. Vài lần Lạc Cánh Cánh có chút buồn bực, đối phương nói là được nghỉ phép, lại không có bạn bè thân thiết, ngược lại mỗi ngày ở nhà cậu đã quen rồi. Lạc Cánh Cánh cố ý vô tình hỏi thêm vài câu, Diệp Thành liền đánh trống lảng, cậu cũng không muốn hỏi thêm nữa. Chung quy hai người thân mật cũng chỉ là giới hạn trong thân thể, bắt đầu quan hệ đã là chuyện hoang đường, hơn nữa tình cảm như ván bài, vẫn nên cho người ta không gian riêng tư. Nó thật, Lạc Cánh Cánh cũng rất thoải mái về tình trạng hiện tại của hai người, giống như tình yêu cuồng nhiệt, lại giống như bạn bè nhiều năm xa cách, Diệp Thành ở trên giường nhiệt tình nhyw lửa, xuống giường đã ngoan ngoãn nghe lời cậu. Hai người thường xuyên đùa giỡn, cãi nhau, Diệp Thành có chút lỗ mãng nhưng đôi khi cũng hay nói mấy lời buồn nôn. Mỗi lần như vậy, Lạc Cánh Cánh đều trúng chiêu, khuôn mặt hiện lên nét ửng đỏ, Diệp Thành thấy thế càng trêu càng hăng.

Cuối tuần, hai người đi xem phim với nhau, Diệp Thành thừa lúc đông người, nắm lấy tay Lạc Cánh Cánh, Lạc Cánh Cánh giật mình, vội thu tay về. Hai người ở chung với nhau lâu như vậy, chưa bao giờ ở nơi công cộng làm ra động tác thân mật gì, Diệp Thành nói. “Đông người lắm, để anh nắm một chút đi.” Lạc Cánh Cánh nhẹ nhàng đẩy giữa, sau đó thì im lặng để mặc hấn nắm tay. Diệp Thành vụng trộm liếc nhìn Lạc Cánh Cánh một cái, khóe miệng kéo dài đến mang tai.

Diệp Thành nắm tay Lạc Cánh Cánh xuyên qua đám người, đi được một đoạn, tìm Lạc Cánh Cánh đập bang bang, hoàn toàn không ý thức được người xung quanh đã thừa thốt, cái cổ vừa rồi mà đối phương nói cũng đã không còn tác dụng nữa.

Đúng lúc này, Diệp Thành giật mạnh cánh tay mình khỏi tay Lạc Cánh Cánh, cậu ngẩng đầu kinh ngạc, đối phương đã nhét hai tay vào túi quần. Không đợi Lạc Cánh Cánh phản ứng lại, phía đối diện đã truyền đến một giọng nữ. “A, Diệp Thành. Thầy Lạc Lạc? Sao hai người lại đi chung với nhau?” Lúc này Lạc Cánh Cánh mới nhận ra, phía đối diện chính là chị họ của Diệp Thành, học sinh của lớp mình, cùng với bạn trai đi xem phim. Trong nháy mắt, Lạc Cánh Cánh ấp úng, không tìm ra lý do, Diệp Thành đã mở miệng. “Gặp nhau ở cửa vào thôi.” Nói rồi nhìn nam nhân bên cạnh chị gái, thuận thế chuyển đề tài, nói. “Chị, đây là anh rể mới sao?” Chị họ của Diệp Thành tức giận, hấn không thể giết chết hấn, làm ra vẻ rụt rè, hờn dỗi Diệp Thành, nhìn Lạc Cánh Cánh hỏi han một chút rồi rời đi, cuối cùng còn quay đầu lại nói. “Này, có phải cha em chiều nay xuống máy bay không? Đợi cha em về, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm. Hai cha con em khó khăn lắm mới gặp nhau...”

Diệp Thành ngẩn người, gạt đầu tạm biệt chị họ, quay người lại nhìn Lạc Cánh Cánh nói. “...Đi thôi.” Rồi tiến thẳng vào rạp chiếu phim. Lạc Cánh Cánh đơ người trong giây lát, trong lòng bàn tay là chút xúc cảm từ hơi ấm còn sót lại, cậu hít sâu một hơi theo vào, cố gắng không nhớ lại tình huống ban nãy, cậu cũng không rõ bị chị gái nhìn thì sẽ khiến mọi chuyện trở nên phiền toái, nhưng một viên đường này rơi xuống quá đột ngột, Lạc Cánh Cánh hoàn toàn hiểu rõ, Diệp Thành không phải là người đồng tính, nhất thời chỉ là cùng cậu chơi đùa, hấn cũng sẽ để ý đến ánh mắt người khác, gặp người quen biết liền phải sạch quan hệ, giống như chuyện tình nùng ý mật hàng ngày đều là do Lạc Cánh Cánh tưởng tượng ra, một giây trước còn bướng bỉnh nắm tay cậu không buông, chớp mắt đã có thể hung hăng rút tay mình ra. Lạc Cánh Cánh càng nhớ trái tim lại càng lạnh buốt, xem phim cũng không chú tâm, thường hay liếc mắt nhìn sang người bên cạnh, ánh sáng từ màn hình chiếu vào mặt hấn, là một bộ dáng lạnh lùng, không giống như Diệp Thành

hay cùng mình âm ỉ đùa giỡn. Cậu tự an ủi chính mình là chỉ vì tiền của đối phương mà thôi, nhưng càng an ủi trái tim lại càng đau.

Phim chiếu xong, Diệp Thành để mình Lạc Cánh Cánh về nhà, Lạc Cánh Cánh hỏi đối phương muốn ra sân bay đón cha sao? Diệp Thành khẽ hừ một tiếng, nói. “Chuyện này không tới lượt tôi ra.” Không đợi Lạc Cánh Cánh hỏi tiếp, hắn đã bắt taxi rời đi. Lạc Cánh Cánh nhớ lại, Diệp Thành chưa bao giờ nhắc về gia đình hắn với cậu, sợ là không xem cậu như người thân cận. Chính mình ngay cả bạn bè cũng không phải, cùng lắm chỉ là kẻ bị bao dưỡng. Bình thường là do Diệp Thành ôn nhu, không mặt mũi đùa giỡn mới khiến cậu nảy sinh ảo giác thôi. Lạc Cánh Cánh đi trên con đường quen thuộc, phát hiện mình đã thật lâu không về nhà một mình, khắp góc ngách đều tràn ngập hơi thở, thói quen sinh hoạt của Diệp Thành, tốc độ lan tràn, ăn mòn của thói quen luôn khiến người ta sợ hãi, mãi cho tới khi phát hiện người ra không còn bên cạnh mình, mới nhận ra xung quanh đều trống rỗng.

Diệp Thành gọi điện cho thư ký bên cạnh cha hắn, đối phương đến địa điểm cùng thời gian nói cho hắn. Diệp Thành nhắn cho cha mình một cái tin nhắn, bảo ông xuống máy bay lập tức đến nhà chị họ, còn mình thì kêu tài xế lái xe tới khu mộ ở ngoại thành, mua một bó hoa đặt trước một tấm bia mộ, lại thắp hương, rót rượu, khuôn mặt cười so với khóc còn khó coi hơn, nói. “Mẹ, lần này con tới sớm hơn cái người hồn dẫn kia.”

Diệp Thành ngồi trước tấm bia cho đến khi điện thoại vang lên, chị họ hỏi hắn ở đâu, cha Diệp Thành đã tới, sẽ chờ hắn về cùng ăn cơm. Diệp Thành cười khổ, tắt điện thoại, xem ra người kia sau khi chôn cất mẹ xong thì chuyện gì cũng không làm nữa. Hắn chậm rãi đứng lên, thân mình lạnh đi. Diệp Thành bước ra khỏi khu mộ, đã thấy trước mặt là chiếc xe công vụ, thư ký xuống xe, mở cửa, nói. “Chủ tịch vẫn luôn sắp thời gian để hai người có thể đi tảo mộ chung, chỉ cần cậu gọi một cú điện thoại, tôi có thể xếp lịch.” Diệp Thành nhìn đối phương, giống như chê cười, nói. “Không cần bận chuyện giúp ông ta, chuyện ba người đó, tôi còn không biết sao?” Thư ký nhất thời nghẹn họng, Diệp Thành lướt qua, không nói thêm một lời.

Khi Diệp Thành đến nhà chị họ, mấy người chuẩn bị ăn cơm đang uống trà, bảo mẫu lập tức vào bếp hâm nóng đồ ăn. Diệp Thiếu Xương liếc mắt nhìn con trai một cái, nói. “Đi tảo mộ cho mẹ?” Diệp Thành hừ một tiếng, Diệp Thiếu Xương cũng không to vẻ gì, gật đầu nói. “Mấy ngày nay, chị họ giúp con tìm vài người, được không?”

Chị họ Diệp Thành một bên kêu lên. “Chú, cháu không làm được. Để nó tự tìm thôi.” Chị họ Diệp Thành biết hắn đối mặt với con gái đều nương nòng, hơn nữa lại không thích chuyện ép duyên, cô để Diệp Thành cùng mình đi dạo phố để tăng thêm cảm tình, nhiều cô gái xinh đẹp như vậy, hắn lại chưa từng vừa mắt ai.

Quả nhiên, Diệp Thành nghe vậy chau mày, mặt lạnh nói. “Đây là chuyện của con, không cần các người quan tâm.” Dừng một chút lại nói. “Các người có giới thiệu, con cũng không đi xem mắt.”

Diệp Thiếu Xương buông chén trà xuống, chậm rãi nói. “Cha biết, bây giờ không thể ép duyên, cho nên cha cho con lựa chọn, cũng cho con thời gian cùng đối phương xây dựng cảm tình, con còn không hai lòng? Đừng tưởng rượu mời khoảng uống.”

Diệp Thành cúi đầu không nói, Diệp Thiếu Xương tiếp tục nói: “Kết hôn xong, bên ngoài con có người khác cũng được, cha sẽ không cản.”

“Cha đối với mẹ cũng làm như vậy?”

Không khí như ngưng trệ lại, yên tĩnh làm cho người ta khó có thể hô hấp, Diệp Thiếu Xương thở dài nói. “Diệp Thành...”

Diệp Thành đánh gãy lời nói của cha hắn. “Bởi vì đám cưới của các người là đám cưới chính trị nên cha mới ở ngoài tìm người khác sung sướng một cách không kiêng nể? Cha còn có thể nói với con chuyện này, từ khi con còn nhỏ mẹ đã vô cùng khổ sở, sao cha không để ý? Kết quả mẹ...”

Diệp Thiếu Xương quay đầu nhìn Diệp Thành, vẫn không nổi giận, ngắt lời hắn. “Con còn giận cha chuyện năm ấy.” Ngữ khí giống như nói với đứa trẻ lên ba, móng tay Diệp Thành đâm sâu vào da thịt, Diệp Thiếu Xương tiếp tục nói. “Khi đó con ở nước Mỹ phụ trách đầu thầu, là giai đoạn mấu chốt, mẹ con là bệnh đột suất, con trở về cũng không kịp.” Cuối cùng còn nói thêm một câu. “Nếu con ở vị trí này của cha, cũng sẽ quyết định như vậy.”

Diệp Thành đứng mạnh dạn. “Đừng tưởng rằng ai cũng sẽ giống như ông. Tôi sẽ không....”

“Sẽ không? Sẽ không đưa ra quyết định như vậy hay sẽ không ngồi trên vị trí này của cha?” Diệp Thiếu Xương cũng đứng dậy, nhìn thẳng vào con trai mình.

“Ha!” Diệp Thành cười to một tiếng, nói. “Lấy quyền thừa kế công ty uy hiếp tôi? Vừa lúc tôi nói cho ông, tôi cũng không cần. Tôi biết ông ở bên ngoài gieo giống, làm cho bọn họ tranh giành lẫn nhau. Công ty bên mũ tôi trả lại cho ông, ở đó tôi một giây cũng thấy ghê tởm.”

Diệp Thiếu Xương nắm lấy tay hắn, nhìn đồng hồ trên cổ tay hắn, lạnh lùng nói. “Nhìn xem trên tay đang mang gì, trên người mặc quần áo gì, ăn cơm, mua xe, chỗ nào không dựa vào cha, mày có tư cách gì cãi lời cha?”

Diệp Thành bỏ cánh tay đang bị cha hắn nắm chặt, đưa tay cởi đồng hồ xuống, nói. “Trả lại ông, sớm hay muộn tất cả mọi thứ tôi đều trả lại cho ông.”

Diệp Thiếu Xương nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay rơi trên mặt đất, cười nói. “Hừ, bây giờ tiền cũng không còn. Ai mà không có lúc hồ đồ, đến sau này tao xem mày còn đắc ý thế này không.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Diệp Thành đứng ở chỗ cũ, hắn đột nhiên nghĩ tới lúc mình gặp Lạc Cánh Cánh, sau đó là một cuộc giao dịch, dùng tiền đổi lấy, tình cảm không biết có bao nhiêu phần là thật đây.

- - -

Xem Liên Minh mà tui lỡ ship Rookie với La Văn Hi rồi mấy mẹ ạ. Muốn viết fic quá ”((((

12. Chương 12

Lạc Cánh Cánh ở nhà một mình, biết Diệp Thành không về nhà ăn cơm nên nấu một bát mì tôm lấp đầy bụng rồi mới thoải mái nằm trên sofa, cầm điều khiển từ xa đổi kênh TV liên tục. Diệp Thành tối muộn vẫn chưa về, Lạc Cánh Cánh lại một mình đi tắm rửa. Nhớ tới mọi ngày đều là hai người tắm chung, sau đó sẽ nghịch ngợm một phen, đem vật dưới thân làm cho ngô đầu lên. Lạc Cánh Cánh lau khô tóc, có chút nhụt chí ngồi xuống sofa, làm rơi mấy con gấu nhỏ. Lạc Cánh Cánh nhìn con gấu lớn nhất, đánh vào mặt nó một quyền cho hả giận, sau đó thoải mái nói. “Xem mày này, không có tiền đồ. Không có người ta vẫn sống tốt mà, chỉ thiếu gây mất xa thôi.”

Bỏ lại con gấu, Lạc Cánh Cánh từ phía dưới từ để TV lấy ra một lọ gel bôi trơn và một chuỗi hạt, dính ở phía dưới là một cây gậy, toàn bộ gậy mát xa chuyển động 360 độ, mỗi lần cậu muốn mới lấy ra dùng, mỗi lần như thế đều bắn tới mức chân mềm ra. Lạc Cánh Cánh ngồi trên sofa, đem hai chân mở rộng thành hình chữ M, bên dưới cái gì cũng không mặc, cậu tự đưa tay vuốt ve chính mình, không tự chủ được nhớ lại động tác của Diệp Thành, cậu cắn cắn môi, tru2cj tiếp đưa tay đi xuống phân thân, an ủi vài cái, lại không thể gọi lên hứng trí của bản thân. Lạc Cánh Cánh cầm gel bôi trơn, trực tiếp xoa nắn hậu huyệt, bởi vì chuỗi hạt vô cùng trơn, cho nên tiến vào cũng không khó khăn lắm. Cậu một bên đem chuỗi hạt đẩy mạnh vào trong, một bên an ủi phân thân, hô hấp mới bắt đầu trở nên nặng nề. Đang lúc gậy mát xa sắp chạm vào điểm mẫn cảm, bỗng nhiên cửa vang lên tiếng mở khóa. Lạc Cánh Cánh theo bản năng luống cuống tay chân đứng lên, chuỗi hạt bên trong cơ thể lại vào sâu hơn, Lạc Cánh Cánh không khỏi hừ hừ vài tiếng.

Diệp Thành trầm mặt đi đến, nhìn xuống dưới hai chân Lạc Cánh Cánh, trong đó còn chứa gậy mát xa, thần sắc âm trầm đi tới, một tay nắm lấy cằm Lạc Cánh Cánh, nói. “Mỗi ngày không cho em ăn no? Anh không ở nhà em liền phát tao, lại tìm biện pháp làm mình vui vẻ...”

Lạc Cánh Cánh ngửi được mùi rượu trên người hắn, không kịp nói cái gì, thứ trong cơ thể đã bắt đầu chuyển động, Lạc Cánh Cánh thất kinh kêu một tiếng, giận dữ trừng Diệp Thành.

Diệp Thành không nói gì nữa, nâng hai chân Lạc Cánh Cánh lên, khiến cậu nửa nằm nửa ngồi.

Diệp Thành lấy tay phủ lên phân thân bán nhuyển của Lạc Cánh Cánh, nói. “Sao lại không có tinh thần như vậy, không phải tự mình khẩu giao được sao? Làm đi.”

Nói rồi liền gập người Lạc Cánh Cánh xuống, tuy thân thể cậu mềm dẻo nhưng bị như vậy cũng không thể chịu nổi, giãy dụa muốn đứng dậy lại bị Diệp Thành đè xuống, phân thân cọ vào mặt, Diệp Thành tát một cái trên cánh mông trắng nõn của cậu, làm Lạc Cánh Cánh đau đến run người, cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Diệp Thành chỉ chỉ đống quần của mình nói. “Ngoan ngoan nghe lời, tí nữa sẽ thỏa mãn em.”

Lạc Cánh Cánh nhìn Diệp Thành, thầm nghĩ người đối diện là anh em sinh đôi của Diệp Thành chứ đâu phải hẳn. Lạc Cánh Cánh nghĩ: Đây chắc là bản tính bị bại lộ rồi. Nhu tình ý mật đều là lừa người, đến nay đã bị người thân vạch trần, cũng không muốn diễn thêm nữa.

Suy nghĩ đến tận đây Lạc Cánh Cánh nhắm mi giãy dụa nói: “Anh buông tôi ra.”

Diệp Thành không nói hai lời cởi caravat của mình xuống, đem tay Lạc Cánh Cánh trói lên đỉnh đầu, hai chân cậu đá loạn xạ, Diệp Thành chen vấp giữa hai chân cậu, từ trên cao nhìn xuống nói. “Anh có thể lấy dây lưng đem chân em trói lại, nhưng anh muốn nhìn miệng nhỏ của em tự khẩu giao cho mình. Chỉ cần em ngoan ngoan, chúng ta đều có thể sung sướng, giống như mọi hôm ấy, không tốt sao.”

Lạc Cánh Cánh là loại ăn mềm không ăn cứng, nhưng câu “Giống như mọi hôm” không biết tại sao lại giống như đang uy hiếp, thời gian sống chung ngắn ngủi lại ngọt ngào của hai người bây giờ lại trở nên như vậy. Bỗng nhiên hốc mắt cậu có chút ướt át, chung quy là tự mình hiểu sai ý, đối phương xem mình như búp bê tình dục, mình lại xem như hẳn thật lòng. Bọn họ gặp nhau, lấy chuyện khẩu giao để đùa giỡn, mà nay, hình như vui xong rồi.

Trong lòng Lạc Cánh Cánh là một mảnh đắng chát, nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói. “Được, làm xong thì rút.”

Diệp Thành cười nói. “Làm em sung sướng, em lại đuổi anh đi.”

Lạc Cánh Cánh không thêm nhắc lại, nhắm mắt không muốn nhìn Diệp Thành, đem phân thân ngậm vào trong miệng, cậu lúc này chẳng mấy hứng trí, chỉ là máy móc làm theo, khí quan cũng tự nhiên đáp lại kích thích. Diệp Thành một tay xoa nắn cánh mông Lạc Cánh Cánh, tìm chốt mở của cây mát xa, ấn xuống. Toàn thân Lạc Cánh Cánh chấn động, suýt nữa kêu ra tiếng, răng nanh sắp cọ vào phân thân. Diệp Thành thô bạo đẩy vào cây mát xa, trườn sát hậu huyệt, Lạc Cánh Cánh kêu ô ô, thân thể run rẩy. Diệp Thành loay hoay ấn cái nút, mở tần suất lớn nhất khiến Lạc Cánh Cánh thở dốc liên tục, phân thân giống như khóc thút thít mà cứng lên.

Diệp Thành đem toàn bộ đẩy vào trong, âm thanh phát ra làm da đầu người ta run lên, khoái cảm tới mãnh liệt giống như thủy triều, phân thân Lạc Cánh Cánh lập tức co rút, vặn vẹo đứng thẳng lên, Diệp Thành theo bản năng lui về sau một bước, hai chân Lạc Cánh Cánh rơi xuống đất, rên rỉ bắn ra, nhưng gây mát xa còn đang điên cuồng chấn động, làm hậu huyệt kịch liệt co rút lại, hai tay Lạc Cánh Cánh bị trói, chỉ có thể cầu xin Diệp Thành. “Nhanh...Ha a... Nhanh dừng lại... A! Ô”

Diệp Thành nhìn bộ dáng bị tra tấn của Lạc Cánh Cánh đến xuất thần, tiểu đệ trong cơ thể ngóc đầu dậy, hạ thể trương đau, ba hai động tác đã cởi quần xuống, đem toàn bộ phân thân mình nhét vào trong miệng Lạc Cánh Cánh, lập tức bắt đầu chuyển động. Lạc Cánh Cánh lùi ra phía sau trốn tránh, cả người đều nằm rạp trên sofa, muốn tránh cũng không được, hạ thể bị gây nát xa đâm vừa xót lại vừa đau, người trước mặt cũng không nhìn được mà thô bạo luận động hạ thể. Cậu cảm thấy vô cùng giận dữ và xấu hổ, nhưng khoái cảm vẫn cứ chồng chất, phân thân vẫn cương lên, thậm chí hậu huyệt còn chảy ra mật dịch, dường như còn tỏ ra thích thú khi bị đối đãi thô bạo như vậy.

Diệp Thành sáng khoái, thở hắt ra từng đợt, một bên nói. “Miệng nhỉ thật ngoan. Anh muốn em cũng phải khẩu giao cho anh.”

Hắn rút phân thân ra, tinh dịch bắn vào trong miệng Lạc Cánh Cánh, trên mặt cậu đỏ ửng, đầy nước mắt, Diệp Thành nhìn Lạc Cánh Cánh bộ dáng đáng thương nhưng lại phiền tình, phân thân vừa mới bắn còn chưa nhuyển xuống hắn đã nắm lấy hai chân cậu, đem gây mát xa rút ra, hậu huyệt bị ma xát mạnh trở nên đau xót khiến Lạc Cánh Cánh nhũn mảy một cái. Diệp Thành đặt phân thân trước cửa hậu huyệt, nhanh chóng đẩy vào. Hai chân cậu vô lực giãy dụa, cơ thể mềm mại được Diệp Thành ôm vào lòng, tùy hắn định

lộng, thỉnh thoảng lại xiết chặt, tiếng rên mang theo vài phần nức nở càng ngày càng trở nên khàn đặc. Diệp Thành giống như còn chưa bắt nạt người ta đủ, đem dương vật trong cơ thể Lạc Cánh Cánh rút ra, xiết chặt hai chân cậu, toàn thân Lạc Cánh Cánh không còn gì chống đỡ, cả người giống như chống ngược lên, Diệp Thành ở trên sofa bắt đầu thao lộng.

Lạc Cánh Cánh gian nan thở dốc. “Đừng....A, ô...Không cần, đừng dùng tư thế này...Khó chịu....”

Diệp Thành đặt cậu ở trên người, điên cuồng trườn sát, Lạc Cánh Cánh chỉ có thể cố gắng co rút hậu huyệt lại, ý đồ làm cho đối phương nhận chóng phát tiết. Thân thể va chạm, tiếng thở dốc đan xen nhau phát lên, chất bôi trơn cùng tình dịch kết hợp với tư thế vận động vang lên âm thanh khe khẽ, Lạc Cánh Cánh hô hấp không thông, cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng cuối cùng cậu vẫn rên rỉ khi đến cao trào, tinh dịch ở trên hai má chảy xuống ngực, cơn thịnh không còn nhúc nhích, nam nhân rút phân thân ra, vuốt ve cánh mỏng bị thao đến đỏ của Lạc Cánh Cánh, dịch nóng theo hậu huyệt Lạc Cánh Cánh chảy ra.

Bình thường Diệp Thành nhìn thấy khung cảnh này thế nào cũng phải làm thêm một trận, nhưng hôm nay có uống thêm chút rượu, Diệp Thành làm xong một trận đã bị Lạc Cánh Cánh đá xuống. Lạc Cánh Cánh cắn caravat trên cổ tay xuống, dùng chút khí lực còn sót lại đứng dậy, tát cho Diệp Thành một cái bạt tai, Diệp Thành bị đánh đến tỉnh rượu, chưa hồi phục tinh thần, Lạc Cánh Cánh đã buông hân ra, đứng lên nói. “Tôi nói rồi, làm xong thì để tôi rút.”

13. Chương 13

Diệp Thành cũng đang khó chịu trong người, cả giận nói. “Làm gì vậy, em uống nhầm thuốc à?” Lạc Cánh Cánh đứng lên, mặc quần áo vào, nói. “Chúng ta dừng lại đi.” Diệp Thành từ dưới đất đứng lên, yên lặng một lúc mới nói. “Nhưng tôi đã trả tiền.” Lạc Cánh Cánh thở hắt, hai tay run rẩy, đi vào trong phòng lấy ra chi phiếu một vạn đưa cho hắn, nói. “Tôi không nợ anh, anh cũng đừng dùng tiền của anh nữa.” Diệp Thành cầm lấy chi phiếu nhét vào túi quần, sửa sang lại quần áo rồi xoay người bước đi, phanh một tiếng, đóng sầm cửa lại. Lạc Cánh Cánh chậm rãi đi vào phòng tắm, tinh dịch của nam nhân còn vương lại men theo đùi chảy dọc xuống. Lạc Cánh Cánh mở vòi hoa sen, tiếng nước lán át tiếng nức nở của cậu.

Sau khi Diệp Thành đi ra khỏi cửa lớn, chưa đến một giây đã hối hận, hắn chỉ là giận không lựa lời, rất muốn ở bên Lạc Cánh Cánh nhưng lại không cần thận đem đối phương đẩy ra xa mình. Rõ ràng hắn muốn chứng minh lời của cha hắn nói là sai, nhưng không phải hắn đang dùng tiền để ép Lạc Cánh Cánh ở bên cạnh mình sao? Hóa ra lời nói của Diệp Thiếu Xương chẳng sai biệt là mấy. Diệp Thành cười khổ một chút, như vậy hắn còn chán ghét cha mình, hắn và cha đâu khác nhau là mấy.

Diệp Thành đi xuống lầu, nhìn cửa sổ nhà Lạc Cánh Cánh hồi lâu, mãi đến khi đèn tắt hắn mới khẽ nói lời xin lỗi. Diệp Thành bắt đầu đi ra khỏi tiểu khu, dạo bước trên đường không mục đích, sau đó thuê một chiếc xe, ngồi một lúc lâu mới nhớ ra địa chỉ nhà mình. Từ khi hắn ở lại thành phố cũng chưa về nhà một lần, bởi vì đã không có ai chờ hắn về, nơi đó ngoại trừ để lại cho người ta cảm giác thương nhớ ra thì cái gì cũng chẳng còn ý nghĩa.

Diệp Thành vào cửa, bật đèn lên, trong phòng im ắng, giá để giày rỗng tuếch, cha không về. Lúc mẹ hắn còn sống, cha cũng thường xuyên đêm không về, đến nay càng không còn lý do trở về đây nữa. Diệp Thành đá văng giày da, đi vào phòng ngủ, khắp nơi yên tĩnh làm hắn nôn nóng không thôi, hắn đi qua đi lại trong phòng, mở cửa sổ ra, mỗi ngày dù không ở, Diệp Thành cũng thuê người quét tước, dọn dẹp sạch sẽ, nhưng bên trong vẫn thiếu nhân khí. Không giống nơi ở của Lạc Cánh Cánh, khắp nơi đều là dấu vết sinh hoạt, dụng cụ bị ma sát làm xước vết sơn, quần áo treo trên ban công, bên cửa sổ để các chậu cây nhỏ, tủ lạnh đựng thức ăn thừa, sofa xếp thành một cái núi nhỏ. Giờ phút này, Diệp Thành có thể miêu tả ra từng góc trong nhà Lạc Cánh Cánh, từng nơi đều có thân ảnh của cậu, lúc cậu ở phòng bếp nấu cơm, hoặc là lúc ở bồn rửa mặt đánh răng, hay khi ngồi trên sofa xem tiết mục giải trí trên TV. Mỗi một chi tiết nhỏ bé, không đáng kể đều đủ để cho hắn hoài niệm, Diệp Thành nặng nề ngã xuống sofa, mặt ngoài bằng da lạnh như băng, hắn nhớ tới cái tổ nhỏ trên sofa của Lạc Cánh Cánh, tuy hai người chen chúc trên đó có chút

chật chội nhưng cảm giác đó lại làm cho người ta an tâm, bởi vì nguoeif yêu mình ở ngay bên cạnh, vươn tay ra là có thể chạm tới. Diệp Thành đem mặt vùi vào lòng bàn tay, thở dài một hơi, hốc mắt có chút đỏ lên. Hắn ở chung với Lạc Cánh Cánh không quá lâu, mới đầu chỉ là do cảm thấy mới mẻ, nhưng đến khi xa cậu, lại đau đớn giống như bị cắt đi một bộ phận trên cơ thể, đến tột cùng là sự dịu dàng của cậu làm hắn thay đổi hay là hắn luôn muốn sự dịu dàng này? Lúc này hắn không biết làm gì mới tốt, thân thể giống như vừa bên cạnh nơi ấm áp đột nhiên lại bị đá ra ngoài nơi giá rét, làm cho người ta vừa mộng đã tỉnh lại, thân thể nhất thời không thể thích ứng nổi. Diệp Thành nhớ tới thần sắc khi bị thương của Lạc Cánh Cánh, sợ là có chút thật lòng nào cũng đều bị Diệp Thành đập nát rồi. Diệp Thành hối hận không thôi, hắn muốn mở ngăn kéo xem có cỗ máy thời gian đưa hắn trở về mấy tiếng trước ngăn cản lại cái miệng của mình.

Sáng sớm Lạc Cánh Cánh tỉnh dậy, chiếc chăn nửa đêm bị cậu đá xuống, lại không thể chui vào lòng người khác ngủ, thế là nghệt mũi. Cậu quơ quơ đầu, muốn đánh bay cảm xúc xuất hiện sáng nay. Thời gian vẫn còn sớm, cậu rửa mặt, tính toán ra khỏi cửa ăn bữa sáng, lúc mở cửa suýt đá phải một cái cặp lồng giữ nhiệt. Lạc Cánh Cánh cúi đầu nhìn, mặt trên để lại chữ “Thật xin lỗi”. Lạc Cánh Cánh đóng sầm cửa lại, cả ngày không ra khỏi cửa, để cháo hải sản nguội lạnh ở ngoài cửa, một mình cậu ở nhà ăn mì ăn liền.

Ngày hôm sau, ở cửa đã thay đổi một cái cặp lồng giữ nhiệt khác, mặt sau tờ giấy viết chữ xin lỗi còn bỏ thêm cái mặt khóc lóc, Lạc Cánh Cánh bước qua, mở cửa đi làm. Lúc về nhà, ở cửa là một cái hộp, là loại đồ ăn vặt ở cửa hàng mà Lạc Cánh Cánh thích nhất, mặt trên cũng đổi thành. “Đừng lãng phí đồ ăn T.T”. Đồng chí Lạc Cánh Cánh thuộc giai cấp vô sản nhieu mầy, bởi vì những lời này mà cậu không bước qua nữa, cầm lấy hộp xuống dưới lầu cho mèo hoang ăn. Diệp Thành trốn ở góc tường nhìn Lạc Cánh Cánh ngồi xổm cho mèo ăn, nhìn chúng ăn mà mình còn chưa ăn, nuốt nuốt nước miếng, làm Diệp Thành cười khổ.

Ngày thứ ba, thứ tư, đồ ăn cũng đều chia cho mèo ăn. Diệp Thành nhìn lũ mèo đen, trắng, hoa hòe ăn xong đồ vật hắn chuẩn bị cho người yêu, thật sự khóc không ra nước mắt.

Ngày thứ năm, mấy con mèo hoang đã được vỗ béo lên mấy lần.

Ngày thứ sáu, Diệp Thành chạy xe đến thành phố bên cạnh mua đồ ăn vặt vẫn thường làm Lạc Cánh Cánh thêm nhỏ dãi, gấp gấp trở về, để hộp thức ăn trước cửa nhà Lạc Cánh Cánh, vừa vặn gặp Lạc Cánh Cánh mới tan làm về, đối phương nhìn hắn, nói. “Mới đến sao?” Diệp Thanh cảm động muốn quỳ xuống, kết quả Lạc Cánh Cánh lại nói. “Lũ mèo đói gần chết rồi”

Diệp Thành ghen một lúc lâu, nói. “Đây là anh chuẩn bị cho em.” Lạc Cánh Cánh gật gật đầu, xoay người muốn lên lầu, Diệp Thành vội gọi cậu lại, nói. “Em, em ăn sao?” Lạc Cánh Cánh không lên tiếng, Diệp Thành đuổi theo, đem hộp thức ăn nhét vào trong lòng cậu, nói. “Đây là anh đến cửa hàng em thích để mua, một ngày chủ bán 50 phần, em... Em đừng cho mèo ăn, quá đáng tiếc. Nếu em muốn ăn, anh sẽ đi mua cho em. Mèo....anh đi mua thức ăn cho mèo, được không?” Diệp Thành ăn nói khép nép, cuối cùng còn cần thận nhìn phản ứng của Lạc Cánh Cánh. Lạc Cánh Cánh hơi hơi gật gật đầu, Diệp Thành thấy thể cười đến mặt trời sáng lạn, vội vàng xoay người chạy đi mua thức ăn cho mèo. Lạc Cánh Cánh cầm hộp đồ ăn vẫn còn độ ấm, xoay người lên lầu, nhớ tới bộ dáng khi nãy của Diệp Thành, khóe miệng khẽ cong lên.

Sáng sớm ngày thứ bảy, Lạc Cánh Cảnh mở cửa đã thấy con chó lớn ngồi trước cửa, khẽ gầm vài tiếng, chiếc thẻ đeo trên cổ có khắc: Diệp Tiểu Thành. Lạc Canh Cánh yên lặng đóng cửa lại, nghĩ rằng. “Nhất định là phương thức mở cửa của mình không đúng.”

--

Còn một chương nữa là hết rồi.

14. Chương 14: (hoàn)

Mở cửa ra, trước mặt con chó là một cái cặp lồng, chú chó còn đem móng vuốt vồ vồ lên, Lạc Cánh Cánh nhìn xuống, trên mặt tờ giấy viết: Ăn.

Lạc Cánh Cánh qua cửa liền nghe tiếng chó sủa vang cả khu, giống như kêu cậu tàn nhẫn. Lạc Cánh Cánh vùi mặt vào sofa, gối lên chiếc gối bông mềm mại, con chó kêu một tiếng đáng thương, không dứt tai.

Đầu Lạc Cánh Cánh đầy vạch đen, mở cửa ra, ở nơi không có ai gọi lớn. “Diệp Thành. Dem chó của anh trở về đi. Tôi biết anh ở đây. Ra đi.” Con chó Diệp Tiểu Thành cũng ở một bên cao giọng phối hợp, hàng xóm lầu trên cũng buộc phải mở cửa. “Mới sáng Chủ Nhật phát điên cái gì. Không cho người ta ngủ à?” Lạc Cánh Cánh tranh thủ vừa nhận lỗi vừa đem Diệp Tiểu Thành vào phòng, kết quả con chó này không chịu đi, mãi đến khi cậu cầm cặp lồng nó mới bằng lòng đi theo cậu.

Lạc Cánh Cánh ngồi xếp bằng trên đất, trừng mắt nhìn con chó trước mặt, Diệp Tiểu Thành nghiêng đầu, vô tội nhìn cậu. Lạc Cánh Cánh mở cặp lồng ra, bên trong là canh sườn thơm nức mũi cùng với mấy cọng hành lá xanh biếc trang trí ở bên trên. Một người một chó đều đồng thanh nuốt nước bọt, Lạc Cánh Cánh nhìn Diệp Tiểu Thành, đem cặp lồng đẩy đến trước mặt nó, nói. “Ăn đi, bố mày mua cho mày đấy.” Diệp Tiểu Thành rất hiểu chuyện, dùng mũi đẩy cặp lồng đến trước mặt Lạc Cánh Cánh, mắt rưng rưng, trông mong nhìn cậu. Lạc Cánh Cánh gặp luôn là loại chó thấy thức ăn là nước miếng chảy đầy đất, còn con chó này một ngụm cũng không ăn, thật sự đáng thương, biết đây là loại đã qua huấn luyện, cậu run rẩy mắng. “Diệp Thành, xem như anh giỏi.” Sau khi cắn một cái, cậu nói với Diệp Tiểu Thành. “Tao ăn no rồi, mày ăn đi.” Diệp Tiểu Thành nhận lấy khúc xương trắng vẫn còn dính ít thịt vui vẻ ăn, còn đồ ăn trong cặp lồng vẫn không đụng vào. Lạc Cánh Cánh không có tâm trạng, qua loa cắn một hai miếng, thịt thừa hơn nửa đều cho Diệp Tiểu Thành.

Lạc Cánh Cánh đi đâu, con chó lớn này cũng đuổi theo đến đó, làm cho cậu không khỏi nhớ tới Diệp Thành mấy hôm trước, Lạc Cánh Cánh lắc đầu, ôm con chó lớn nằm lên giường, dịu dàng vuốt lông nó, nói. “Diệp Tiểu Thành...” Con chó nghe tiếng giường mất lên nhìn cậu, Lạc Cánh Cánh cười nói. “Hóa ra tên mày là Diệp Tiểu Thành thật à? Aizz, cha mày cũng không biết xấu hổ.” Diệp Tiểu Thành kêu một tiếng giống như to về tán thành, Lạc Cánh Cánh ôm thân thể lông xù ấm áp của nó, cười thành một đoàn. Nháo nửa ngày, Lạc Cánh Cánh híp mắt đánh giá, lẩm bẩm nói. “Còn nói ai nữa, Lạc Cánh Cánh, chính mày cũng đang mềm lòng.”

Sáng hôm sau, Lạc Cánh Cánh đã bị Diệp Tiểu Thành cong móng réo gọi đánh thức, Lạc Cánh Cánh uể oải đứng dậy, vừa mở cửa vừa nói. “Hừ. Mau đi đi...” Kết quả mới mở cửa liền thấy Diệp Thành đứng ngoài cửa, dùng khẩu hình nói chữ “Sớm”. Diệp Thành thở dài, trước mặt là Lạc Cánh Cánh còn chưa tỉnh, lại thêm Diệp Tiểu Thành dùng móng cào lên cửa kêu ô ô, Lạc Cánh Cánh cả giận nói. “Chính chủ đến đây thì không cần tao nữa? Cút đi. Hai người đều cút đi.” Nói rồi đẩy con chó ra ngoài, Diệp Tiểu Thành ở giữa hai bên vô cùng khó xử, một bên là cha, một bên là người đối xử tốt với mình mấy hôm nay, đành phải ai oán lắc lắc cái đuôi. Lạc Cánh Cánh bị nó chặn, không cách nào đi ra khỏi cửa, trừng mắt nhìn Diệp Thành, nói. “Làm gì vậy? Có để yên không? Muốn dồn tôi đến đường chết sao?” Diệp Thành nghiêm mặt, học diễn viên trong phim nói một tiếng. “Xin chào”, sau đó đem nửa mặt gối tới trước mặt Lạc Cánh Cánh. Lạc Cánh Cánh cũng không khách khí, tiến lên cho hắn một cái bạt tai. Diệp Thành xoa xoa bên mặt, nói. “Em đánh anh thật...” Lạc Cánh Cánh ôm cánh tay, nói. “Anh không phải tìm tới cửa để ăn đập sao?” Diệp Thành cười khổ, nói. “Nếu đánh anh làm em hết giận, đánh bao nhiêu cũng được

Chúng ta vào nhà rồi nói, được không?” Diệp Tiểu Thành cũng quay đầu nhìn Lạc Cánh Cánh, kêu ô ô, dùng chân lay lay quần cậu, Lạc Cánh Cánh thở dài...vẫn là đem một người một chó vào nhà.

Lạc Cánh Cánh phà trà cho Diệp Thành rồi ngồi xuống sofa. “Nói đi.” Diệp Thành thấp đầu nói. “Hôm đó anh uống nhiều, làm chuyện quá phận, còn nói mấy lời không hay, anh vẫn luôn hối hận, những lời nói hôm đó của anh đều không phải là lời thật lòng, anh chỉ sợ, sợ bị em đuổi ra khỏi nhà.”

“Được rồi, đều là chuyện cũ. Dù sao chúng ta đều là bạn giường, chia tay trong vui vẻ.”

Diệp Thành nhìn Lạc Cánh Cánh thật lâu, nói: “Lời này của em là thật lòng sao?”

Lạc Cánh Cánh nở nụ cười, nói. “Chia tay rồi, còn hỏi cái gì thật lòng, cái gì giả dối nữa chứ”

Diệp Thành hơi vuốt tóc lên, lộ ra đôi mắt phiếm hồng, nghĩ rằng: Bạc tình như vậy, em định lừa anh sao?

Hắn cũng không bóc phốt cậu, nhẹ giọng nói. “Nhưng anh thật lòng với em, thật lòng thích em, không phải chơi đùa.”

Lạc Cánh Cánh run run, nói: “Đừng lừa tôi, ở rạp chiếu phim, buông tay tôi ra là ai? Sợ bị người khác thấy thì đừng...”

“Không phải.” Diệp Thành vội vàng nói. “Không phải em không cho anh đến câu lạc bộ, sợ chị gái anh hiểu nhầm sao?”

“Không phải anh sợ bị bắt quả tang sao?”

Diệp Thành lắc đầu nói: “Anh không cần”, kéo tay Lạc Cánh Cánh hôn hôn, nói. “Xin lỗi vì để em hiểu lầm. Chỉ cần em không kiêng kị, anh cũng không cần sợ.” Hắn dừng một chút, nhìn vào mắt cậu, nói. “Anh thích em. Muốn ở bên em.”

Lạc Cánh Cánh cup mắt, hai hàng mi nhẹ lay, Diệp Thành tiếp tục ghé vào lỗ tai cậu, nói. “Anh thích em.”

Lạc Cánh Cánh không nói gì, Diệp Thành tiếp tục: “Lạc Cánh Cánh, anh thích em.” Diệp Thành nắm tay cậu, nói ra từng câu từng chữ, Lạc Cánh Cánh bị hắn biến thành mặt đỏ tai hồng, dùng sức rút tay về, “Anh...Anh buông tay.”

“Không buông.” Hai người lồi kéo nhau ở trên sofa, Diệp Tiểu Thành ngồi một bên nghiêng đầu nhìn hai người, thầm nghĩ hai đứa ngốc này đang làm gì?

Kết quả là Diệp Thành chơi xấu, thả tay Lạc Cánh Cánh ra, khiến cậu xém chút nữa ngã xuống đất. Diệp Thành thuận thế ôm lấy cậu, cúi đầu hôn Lạc Cánh Cánh, chỉ nhẹ nhàng cọ xát hai cánh môi, mang theo yêu thương cẩn thận đụng chạm, làm cho Lạc Cánh Cánh bắt đầu đáp lại, đôi môi hơi mở ra, làm cho hai người miệng lưỡi giao hòa. Diệp Thành không tha cho cậu giây nào, hôn xong đã cọ trán cậu, nói. “Anh thích em...Đừng đuổi anh đi. Có được không?” Diệp Thành nhớ lại cái gia đình lạnh lùng của hắn, thật vất vả mới tìm được một người sưởi ấm tim hắn, hắn sẽ không buông tay.

Lạc Cánh Cánh đỏ mặt, lầu bầu nói. “Trước... Trước tiên cùng bên nhau thử xem...” Diệp Thành quá đổi vui mừng, cần loạn xạ trên người cậu, Lạc Cánh Cánh có thể cảm nhận được cơn thịt của hắn đang chọc vào đùi mình, Diệp Thành chống tay lên, thần sắc vừa bất an vừa chờ mong giống như lần đầu tiên làm tình của hai người, hắn hơi thở dốc, nói. “Anh... Anh muốn em.”

Bị cậu làm khó nhiều như vậy, bây giờ tâm ý tương thông lại ngây thơ giống như xử nam, Lạc Cánh Cánh cũng bị hắn làm cho trở nên ngượng ngùng, tức giận nói. “Làm nhiều lần như vậy cũng chưa từng thấy anh trình đơn lên để lãnh đạo ký tên phê chuẩn. Hiện tại lại hỏi à?” Ngoài miệng mẫn như vậy, kỳ thực trên mặt đã sớm hồng một mảng, nói xấu cũng không được mà tốt cũng không xong. Diệp Thành ôm chặt Lạc Cánh Cánh, hôn sâu, một bên vén áo cậu lên, hai tay vuốt khe bên hông cậu, đầu ngón tay vuốt nhẹ lên, đùa giỡn nhũ tiêm trước ngực, Lạc Cánh Cánh tinh tế kêu lên, vắn vẹo thất lưng, bộ dáng vừa ngênh đón lại vừa cự tuyệt. Diệp Thành dùng lưỡi liếm lộng thân trơn bóng của cậu, gặm cắn nhũ tiêm trước ngực, Lạc Cánh Cánh khó chịu vắn vẹo trên sofa, thỉnh thoảng phát ra tiếng thở dốc. Đầu lưỡi Diệp Thành trượt một đường xuống, tách hai chân Lạc Cánh Cánh ra, cách lớp quần áo bắt đầu liếm lộng phân thân sung huyết của cậu, Lạc Cánh Cánh cả kinh nói. “A... Diệp... Diệp Thành. Anh... A” Diệp Thành lấy ra hạ thân đã thức tỉnh của cậu, cẩn thận đem nó đặt vào trong miệng, chậm rãi liếm láp, đây là lần đầu tiên hắn làm, động tác không thuần thục lại nóng lòng muốn làm Lạc Cánh Cánh thoải mái, cho nên dùng lực hơi lớn, Lạc Cánh Cánh rên rỉ vài cái đã bắn ra. Diệp Thành nuốt xuống một ít tinh dịch, họ khụ khụ. Lạc Cánh Cánh ngồi dậy đỡ hắn, Diệp Thành tựa vào người cậu, nuốt khan nói. “Khẩu giao thật khó.” Lạc Cánh Cánh nơi nụ cười, Diệp Thành cũng bật cười. Lúc này bên cạnh truyền đến một tiếng ư hử, hai người quay đầu lại, gặp cái đầu màu vàng của Diệp Tiểu Thành đang lác lác nhìn mình với ánh mắt hồn nhiên ngây thơ, hai người nhất thời cảm thấy bản thân ở trước mặt tiểu thiên sứ làm chuyện ta ác, Diệp Thành một phen ôm Lạc Cánh Cánh vào phòng ngủ, khép cửa lại, mặc cho Diệp Tiểu Thành lim dim đôi mắt bên ngoài, chỉ trong chốc lát đã truyền đến tiếng kêu trầm thấp của Lạc Cánh Cánh. Diệp Tiểu Thành vô cùng tức giận.

Diệp Thành quần mặc ở trên đùi, quỳ gối nâng chân Lạc Cánh Cánh lên, hạ thân to lớn giống như đóng cọc, không ngừng đâm sâu vào hậu huyết, vang lên tiếng ba ba. Lạc Cánh Cánh bị lột sạch sẽ, nhũ tiêm vừa hồng lại vừa dính nước bọt sáng bóng, bụ làm đến chảy nước liên tục, rên rỉ kêu lên. Hôm nay Diệp Thành vô cùng nhiệt tình, dương vật cương lên còn thô to hơn mấy lần trước, Lạc Cánh Cánh cảm thấy hậu huyết nóng rất không thoải, hạ thân trắng kiện bên trong mỗi lần trù sấp đều đâm trúng tuyến tiền liệt, làm ý thức cậu bị đánh nát, chỉ có thể bất lực thở dốc rên rỉ. “Ha a...! A! A... Ân... A! Thật lớn... A! Chậm...

Chậm một chút... Không được...” Diệp Thành cúi người xuống, nhanh chóng đỉnh lộng, Lạc Cánh Cánh bị đâm đến mờ mịt đầu óc, Diệp Thành hôn Lạc Cánh Cánh, đầu lưỡi liên tu đảo quanh, liếm rồi cắn đến khi nước bọt chảy xuống khoe môi. Lạc Cánh Cánh ôm chặt gáy Diệp Thành, cao giọng ngâm nga, Diệp Thành ghé vào lỗ tai cậu nỉ non, bắn ra.

Hai người nằm trên giường một lúc, Diệp Thành chậm rãi kể chuyện của mình cho cậu nghe, đem mâu thuẫn với cha, tiếc nuối với mẹ nói cho cậu nghe. Lạc Cánh Cánh lòng đầy cảm phần, tỏ vẻ nếu như Diệp Thành vứt bỏ thân phận phú nhị đại, cậu sẽ chiều cổ hần. Diệp Thành cười cười xoa mặt Lạc Cánh Cánh, tỏ vẻ mình đã tìm được công việc tốt, không có vấn đề.

“Em nói xem, sao anh có thể tự tìm cảm giác trên người mình được chứ.” Diệp Thành thỏa mãn cọ cọ Lạc Cánh Cánh.

Lạc Cánh Cánh hừ một tiếng, cắn môi Diệp Thành. Diệp Thành ôm Lạc Cánh Cánh đặt trên gối, cảm thấy dưới gối cộm lên, lấy ra thì thấy cây mát xa hôm hai người cãi nhau. Mặt Diệp Thành đen một nửa, cường ngạnh nói. “Ném.” Lạc Cánh Cánh hết một tiếng, nói. “Em mua. Sao anh muốn quăng thì quăng?” Diệp Thành làu bàu, nói. “Đây không phải là em đang tổn thương lòng tự tôn của đàn ông sao. Giống như anh không cho em ăn no vậy.” Lạc Cánh Cánh nghĩ thầm: Háo ra là vì lý do này nên hôm đó mới làm cậu chết đi sống lại. Ngoài mặt lại nở nụ cười, lớn tiếng nói. “Vây em càng thích đặt nó ở đầu giường. Ôi ôi! Chậm một chút! A! Diệp Thành...Ai!...”

Diệp Tiểu Thành ở ngoài cửa cong mắt, trong lòng nói: Mới yên tĩnh được một lúc thôi mà. Chơi xong chưa? Tui còn chưa ăn cơm đâu.

- -Hoàn-

Hừm, thế là xong bộ này rồi. Cảm ơn các chế đã quan tâm ủng hộ mì, không bỏ cuộc giữa chừng:(Thực ra mì cũng lười lắm. Gần 1 năm mới xong bộ này. Cảm thấy như trút khỏi 1 gánh nặng.:((((

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-co-the-tu-minh-khau-giao-sao>